

ΙΛΙΣΟΣ

ΕΡΕΥΝΑ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ-ΤΕΧΝΗ

«Όποιος πλούτισε δεν απαλλάσσεται από
την αθλιότητα· από αυτήν απαλλάσσεται μόνον
όποιος γίνεται σώφρων».

Πλάτων (Αλκιβιάδης)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

Σελ.

Η Ζωή	1
Γ. Σιβρής: Η παιδεία υπό το φώς της Θεοσοφικής διδασκαλίας	3
Κ. Γρηγοριάδης: Εσωτερισμός και μύηση	6
Rig Veda: Η Αιωνιότητα	8
Π. Λεκατσάς: Η λαμποβολή του Θείου Βρέφους	10
Κ. Γιούγκ: Αρχέτυπα Όνειρα, η ξεχασμένη ιστορία του κόσμου	13
Η Ημέρα της Ιδρύσεως της Θεοσοφικής Εταιρείας	16
Μ. Ζωγράφου: Ο Νεοπλατωνισμός	22
Ιφ. Κασταμονίτη: Αναζητώντας τη Σαμπάλα	25
Κρισναμούρτι: Τι σχέση έχει ο θάνατος προς τη ζωή	31
Η. Ζάραγκα: Ηρακλείτου: Αποσπάσματα	34
Ε. Μπλαβάτσκυ: Η κοινή καταγωγή του ανθρώπου	39
Λόγοι Διδασκάλου	42
Α. Κατσουράκη: Ο Δημιουργικός ρόλος των σκέψεων στη ζωή μας	44
Σωτάδου: Αν	50
Ε. Maitland: Τα Ερμητικά βιβλία και η σημασία τους	51
Ο Ερμής διδάσκει	58
Πρόγραμμα Ομιλιών	61
Μεταξύ μας	63

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΣΚΕΨΗΣ

Βουκουρεστίου 25 Κωδ. Ταχ. 106 71, Αθήνα Τηλ. 210 36.20.702 - 210 36.10.961

Fax: 210 36.10.961

Διανέμεται δωρεάν εις τα μέλη

Ιδρυτής + ΚΩΣΤΗΣ ΜΕΛΙΣΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ιδιοκτησία - Έκδοση: Θεοσοφική Εταιρεία εν Ελλάδι

Διευθυντής: Γεώργιος Σιβρής

Επιμέλεια ύλης: Κρ. Ιωαννίδου, Ιφ. Κασταμονίτη

Έτος 48ον, Οκτώβριος - Νοέμβριος - Δεκέμβριος 2003, Τεύχος 254

Η ΖΩΗ

Η ζωή δεν αναπνέει δύο φορές κατά τον ίδιο τρόπο, ούτε δύο φύλλα είναι όμοια.

Ένα χαμόγελο διαφέρει από ένα άλλο και ο ποταμός των δακρύων δεν έχει ρεύμα ίσιο.

Πρέπει να καταδυθούμε στον Άδη για να μάθουμε τα ελατήρια των πράξεων του πλησίον μας και πρέπει να είμαστε φίλοι των αστεριών για να γνωρίζουμε το μυστικό της αναπαύσεως.

Πρέπει να ξαναθυμόμαστε τα λησμονημένα όνειρά μας για να γνωρίζουμε το πόθο της ψυχής μας, και πρέπει να παρακολου-

θήσουμε πώς παίζει ένα γατάκι για να εννοήσουμε το “άνευ σκοπού”, την ωραιότητά του και την αρμονία του.

Οι ατραποί της ζωής είναι απότομες και στενές, ανηφορίζουν και κατηφορίζουν και χάνονται κάποτε στην ερημιά. Δεν υπάρχουν σταθμοί αναπαύσεως, ούτε και ο οδοιπόρος αναζητά τέτοιους σταθμούς. Κανείς δεν θέλει να αναπαυθεί πάνω στους βράχους ή στην άμμο της ερήμου... Η ζωή βρίσκεται μέσα μας και μας σπρώχνει πάντοτε προς τα εμπρός...

«Ευτυχισμένος είναι ο άνθρωπος που βρήκε την αρμονία της ζωής».

«Ο άνθρωπος που ζεί με πληρότητα το παρόν είναι ένας καλλιτέχνης της ζωής»

J. Krishnamurti

«Η σοφία της ζωής είναι πάντοτε πιο βαθιά και πιο πλατειά από τη σοφία των ανθρώπων»

Μ. Γκόρνυ

«Τα τρία μεγαλύτερα αγαθά της ζωής, η υγεία, η νεότητα, και η ελευθερία, εφ'όσον τα κατέχουμε δεν μας είναι αισθητά. Δεν τα εκτιμούμε παρά αφού τα χάσουμε»

Σοπενχάουερ

«Δεν υπάρχει αγαθό σε τούτο τον κόσμο που να αξίζει όσο η ζωή και η ελευθερία»

Ρουσσώ

ΘΕΟΣΟΦΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

Γ. Σιβροής

Το θέμα της παιδείας αποτελεί, αναμφιβόλως το σπουδαιότερο κεφάλαιο στην πρόοδο και την ανάπτυξη του ανθρωπίνου γένους, και είναι το ισχυρότερο μέσο καλλιέργειας της ανθρώπινης ψυχής. Όλες ανεξαρτήτως οι παραδόσεις αφιερώνουν ένα μεγάλο μέρος στην υπόθεση της εκπαίδευσης των νέων με πρώτο τον Πλάτωνα, αλλά και τον Κρισναμούρτι, οι οποίοι δίνουν στην παιδεία την πρώτη θέση σ' όλα σχεδόν τα έργα τους, και μιλούν για ένα είδος εκπαίδευσης που μπορεί να επιφέρει μια ριζική αλλαγή στο χαρακτήρα του ανθρώπου. Και τούτο, διότι, όπως διευκρινίζουν, χωρίς την κατάλληλη εκπαιδευτική αγωγή δεν είναι δυνατόν να προχωρήσει και να ολοκληρωθεί το Θείο Σχέδιο της τελειοποίησης του ανθρώπου.

Αυτός είναι άλλωστε και ο αποκλειστικός σκοπός της δημιουργίας και της ύπαρξης του ανθρώπου, όπως διδάσκει ο εσωτερισμός, για να φτάσει κάποτε στο σημείο να εξομοιωθεί με το Θεϊόν, γνωρίζοντας τον αληθινό εαυτό του, τη Θεία φύση του, και να ταυτιστεί δι' αυτής με το Δημιουργό του, του οποίου, όπως προκύπτει από το κεφάλαιο της Γενέσεως, αποτελεί αναπόσπαστον μέρος, καθότι όπως αναφέρεται **“ο Θεός εποίησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωσιν Αυτού”**. Οδηγούμεθα έτσι στο συμπέρασμα πως, επειδή ο άνθρωπος έχει δύο υποστάσεις, την υλική και την πνευματική, έτσι και η παιδεία είναι αναπόφευκτο να χωρίζεται σε δύο κατηγορίες:

α) Στη γνωστή σε όλους μας εγκύκλιο ακαδημαϊκή μόρφωση (που συμπεριλαμβάνει τις τέχνες και τις επιστήμες), η οποία αποτελεί ανθρώπινο εκπόνημα και έχει καθιερωθεί σαν ένας υποχρεωτικός κοινωνικός θεσμός αναγκαίος για την επαγγελματική, κατά κύριο λόγο, κατάρτιση του ανθρώπου για να μπορεί να ανταποκρίνεται στις κοινωνικές ανάγκες του, αλλά και να εκφράζεται καλλιτεχνικά και πολιτιστικά. Το είδος αυτό της παιδείας συνδέεται αποκλειστικά με τη λεγόμενη υλική προσωπικότητα, με τον χοϊκό Αδάμ, κατά τη διατύπωση του Απ. Παύλου, δια της οποίας ο άνθρωπος συνδιαλέγεται με το περιβάλλον, και η οποία τον βοηθάει στην απόκτηση γνώσεων και ικανοτήτων για να μπορέσει να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις της ζωής. Να αποκτήσει με άλλους λόγους τα απαιτούμενα προσόντα που θα του δίνουν τη δυνατότητα να διακριθεί στο κοινωνικό στίβο και να διεξαγάγει επιτυχώς τον εν πολλοίς άχαρο καθημερινό αγώνα της βιοπάλης και της επιβίωσης, ο οποίος έχει σαν αναπόφευκτη συνέπεια την αντιπαλότητα, τον ανταγωνισμό και τη σύγκρουση.

Σπεύδει έτσι ο Πλάτων να τονίσει ότι για το λόγο αυτό τα φυσικά χαρίσματα και τα προσόντα, έμφυτα ή εναπόκτητα, δεν έχουν καμία σχέση με την αρετή. Κατά συνέπεια μπορούμε να πούμε ότι το είδος αυτό της παραδοσιακής κοινωνικής εκπαίδευσης, όσο ευγενείς και αν είναι οι στόχοι του, δεν προάγει τον άνθρωπο εσωτερικά, δεν τον κάνει ενάρετο και δεν συμβάλλει στην ηθικά ανάπτυξη του ατόμου και στη βελτίωση του χαρακτήρα του.

Βλέπουμε εν παραδείγματι, να δραστηριοποιούνται άνθρωποι που εκδηλώνουν ένα τερατώδη εγωισμό, μια έντονη εγωκεντρικότητα στο χώρο της τέχνης, της επιστήμης, της πολιτικής και σε όλους εν γένει τους κοινωνικούς τομείς, συμπεριλαμβανομένης και της οργανωμένης θρησκείας.

Επομένως το είδος της εκπαίδευσης που εφαρμόζεται σήμερα κάθε άλλο παρά προάγει τον άνθρωπο ηθικά. Αντιθέτως τον κάνει περισσότερο ανταγωνιστικό, περισσότερο εγωκεντρικό με αποτέλεσμα να οδηγείται στην απομόνωση.

β) ● Οι Μεγάλοι Αναμορφωτές της ανθρωπότητας οι Πνευματικοί Διδάσκαλοι, έρχονται να διακηρύξουν με κάθε έμφαση την ανάγκη να υποβληθεί ο άνθρωπος σε ένα διαφορετικό είδος εκπαίδευσης το οποίο να τον βοηθήσει να γίνει πιο ανθρώπινος και λιγότερο βίαιος, ούτως ώστε να μπορεί να συνεργάζεται αρμονικά με τους συνανθρώπους του.

Λένε επίσης ότι το σύστημα αυτό μπορεί να λειτουργήσει εκ πα-

ραλλήλου με την παραδοσιακή εκπαίδευση που εφαρμόζεται στα δημόσια και ιδιωτικά σχολεία και το οποίο χρειάζεται ο φυσικός άνθρωπος για να αντιμετωπίσει τις βιολογικές και βιοποριστικές ανάγκες και υποχρεώσεις του. Λένε ακόμη ότι το διαφορετικό αυτό είδος διαπαιδαγώγησης θα μπορέσει να συμβάλει αποφασιστικά στον εξευγενισμό και τον ορθολογισμό της κοινής εκπαίδευσης. Μπορεί επί παραδείγματι να μαθαίνει κανείς μία οποιαδήποτε τέχνη ή επιστήμη και να αποκτήσει διάφορες ικανότητες που εντάσσονται στα πλαίσια της ανθρώπινης προσωπικότητας, να τα ασκεί όμως και να τα εφαρμόζει στην καθημερινή ζωή του με νοημοσύνη, χωρίς έπαρση, αλαζονεία, υπερηφάνεια, φιλαυτία και όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που έχουν τις ρίζες τους στα ζωώδη ένστικτα, που αποτελούν την κληρονομιά του ζώου, με ισχυρότερο εκείνο της τάσης προς επιβολή.

Με άλλους λόγους, να μη συμπεριφέρεται εγωκεντρικά και αυτό επιτυγχάνεται μόνο δια της εσωτερικής μαθητείας. Δια της φιλοσοφικής αυτής αγωγής επιδιώκεται, αφενός μεν η χαλιναγώγηση και η τιθάσευση των ζωικών ενστίκτων και επιθυμιών, αφετέρου δε η καλλιέργεια και η ανάπτυξη των ευγενών αισθημάτων της ψυχής που είναι απαλλαγμένα από κάθε ίχνος εγωιστικότητας και καθιστούν το άτομο ένα ανθρώπινο όν, εσωτερικά ελεύθερο και απολυτρωμένο.

Η Θεοσοφική Εταιρία, πιστή στους νόμους και στους κανόνες της εσωτερικής παράδοσης, έχει θέσει σαν κύριο στόχο της την ανθρώπινη αναγέννηση.

Έχει ιδρυθεί με σκοπό να βοηθήσει την ανθρωπότητα να συγκρατηθεί από τον υλιστικό κατήφορο στον οποίο διαρκώς ολισθαίνει και ο οποίος την οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον όλεθρο και την καταστροφή.

Γι' αυτό και ο πρώτος σκοπός του καταστατικού της προβλέπει τη δημιουργία Πυρήνος Παγκοσμίου Αδερφότητας εν τη Ανθρωπότητι, χωρίς διάκριση φύλου, φυλής, τάξεως, χρώματος, κλπ.

Έχει καταδικάσει την αδελφοκτόνο σύγκρουση και το θρησκευτικό φανατισμό, κι έχει διακηρύξει ότι ο μόνος τρόπος για να μπορέσουν οι άνθρωποι να ζήσουν ειρηνικά είναι η εσωτερική μεταμόρφωσή τους, θεωρώντας τις εξωτερικές μεταρρυθμίσεις και αλλαγές ως αδόκιμες και αποτυχημένες.

Προς το σκοπό αυτό έχει υιοθετήσει εξ αρχής την εφαρμογή στους κόλπους της, της πανάρχαιας εσωτερικής εκπαίδευσης, δια της οποίας επιτυγχάνεται η αδερχική συνύπαρξη.

ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΥΗΣΗ

Κ.Γρηγοριάδη

Τι εννοούμε λέγοντας “Εσωτερισμός”.

Είναι γνωστό ότι προέρχεται από τη λέξη “εσωτερικός”. Εισέρχομαι εις το εσωτερικό ενός ζητήματος, εις το κεκρυμμένο, σε εκείνο που δεν εισέρχεται ο καθένας.

Είναι η μελέτη και η επίδοση σε κάτι που είναι κλειστό στον πολύ κόσμο. Η περιοχή του εσωτερισμού είναι για ολίγους που επιδιώκουν τη Γνώση και τη Λύτρωση από τα όρια της Ύλης. Για ένα χρονικό διάστημα ο Εσωτερισμός κινδύνευε να ταυτισθεί με τη Μαγεία και τον αποκρυφισμό. Και οι δύο χρησιμοποιούν σύμβολα κοινά με τον Εσωτερισμό. Η διαφορά όμως είναι ο τρόπος βιώσεως και χρησιμοποίησεως των συμβόλων αυτών.

Για τον αληθή εσωτεριστή το σύμβολο παραμένει ένα είδος πνευματικής τροφής προορισμένης να καταστήσει πραγματικότητα τον εσωτερικό φωτισμό. Για το μάγο και τον αποκρυφιστή εμφανίζεται ως όπλο παντοδύναμο, σαν όργανο επιβολής της θελήσεως και κυριαρχίας.

Μεταξύ Εσωτερισμού και Θρησκείας θα παρατηρήσουμε ότι υπάρχουν αναρίθμητες ομοιότητες αλλά καμιά πραγματική ομοιότης. Σε σύγκριση προς τον Εσωτερισμό, η Θρησκεία δεν είναι ούτε απόκλιση, όπως η Μαγεία ούτε παράλληλη οδός όπως ο Μυστικισμός. Οι θρησκευτικές διδασκαλίες κωδικοποιούν με δόγματα ρητές προδιαγραφές, αναντίρρητες και οριστικές. Ο θρησκευτικός δογματισμός παρουσιάζει οριστική όψη και αναντίρρητη, επιβάλλει κανόνα ζωής και ηθικής και δεν αφήνει χώρο σε συζήτηση ή ελεύθερη ερμηνεία.

Έχει σαν πρόγραμμα τη σωτηρία όλων των πιστών και υποβάλει όλους τους πιστούς σε κοινό κώδικα πειθαρχίας. Στο τέλος προσφέρει σωτηρία ή αιώνια τιμωρία.

Αντίθετα η εσωτερική διδασκαλία προσπαθεί να εισδύσει κατά βάθος στην αλήθεια και να γνωρίσει τα στοιχεία της κεκρυμμένης ουσίας

της ζωής και των θρησκευτικών δογμάτων στην εσωτερική τους πραγματικότητα.

Ο Εσωτερισμός δεν απορρίπτει τη θρησκευτική παράδοση αλλά συναλλάσσεται με αυτήν. Ο μόνος τρόπος εκφράσεως του εσωτερισμού είναι τα Σύμβολα. Τούτο επιτυγχάνεται με τον ατομικό διαλογισμό και την ενόραση.

Ο Εσωτερισμός βασίζεται σε τρεις ιδέες.

Ο άνθρωπος του βέβηλου κόσμου δεν είναι οντότης τέλεια.

Είναι ο σπόρος του ανθρώπου ο οποίος είτε θα παρασυρθεί από τον άνεμο, είτε θα βρει γόνιμο έδαφος για να βλαστήσει. Υπάρχει μια πρωταρχική αλήθεια, μια Γνώση οικουμενικών Νόμων, προγενέστερη των θρησκειών, η οποία υπάρχει στον άνθρωπο πριν από κάθε αιωνιότητα. Κάθε ροπή της ηθικής, της γνώσεως και του θρησκευτικού συναισθήματος στη διαδοχή των αιώνων, είναι απλή αντανάκλαση σκοτεινή ή φωτεινή της πρωταρχικής αποκαλύψεως.

Μια ανώτερη θέληση εκδηλώνεται δια μέσω της Ιστορίας η οποία υπακούει σε κυκλικούς νόμους. Το μυστικό βρίσκεται στην Ενότητα. Ο Θεός και ο Άνθρωπος, ο Κόσμος και το Αόρατον γίνονται Εν, **“γιγνώσκουν αλλήλους”**.

Η εσωτερική παράδοση είναι μία, κατανέμεται όμως σε ποικίλους τύπους αναλόγως των περιοχών της Γής.

Υπάρχει ο Χριστιανικός Εσωτερισμός, Ο Εβραϊκός, ο Μουσουλμανικός, ο Βουδιστικός κ.ο.κ. Κάθε Εσωτερισμός από τους ανωτέρω έχει τη δική του μορφή και τους τύπους μυσταγωγίας. Η διαφορά όμως αυτή είναι επιφανειακή, διότι όπως αναφέρει ο René Guenon όλοι οι οδοί οδηγούν προς τον αυτό σκοπό, δια της μνήσεως.

Ο μνημένος είναι αυτός που έχει εισέλθει στον εσωτερικό δρόμο της Σωτηρίας και της Λυτρώσεως. Με τη βοήθεια του διαλογισμού επί των συμβόλων και της διαβαθμίσεως των μυστικών σκηνωμάτων στα οποία έχει ενταχθεί, αρχίζει να διαφωτίζεται από αλήθειες άγνωστες μέχρι τούδε εις αυτόν. Οι αποκαλύψεις διαδέχονται η μια την άλλη και αρχίζει να δρέπει τους καρπούς της Γνώσεως. Τότε ο μεμνημένος καταλαμβάνει μια καινούργια ευχαρίστηση που δεν είχε μέχρι τώρα αντιληφθεί.

Αυτή καθεαυτή η μύηση δεν είναι γνώση. Είναι μάλλον ο τρόπος που οδηγεί προς τη γνώση. Λέγεται ότι δια της μνήσεως ο άνθρωπος αναγεννάται, ο παλιός άνθρωπος αποθνήσκει και εμφανίζεται μια νέα οντότης, γεμάτη από αγνότητα, διαφάνεια και σοφία. Είναι ο αληθής άνθρωπος ο οποίος ανέκτησε όλες τις Θείες πνευματικές δυνατότητες και τα πρωταρχικά του δικαιώματα.

Η ΑΙΩΝΙΟΤΗΣ

(Απόσπασμα από την *Rig Veda*)

Ούτε υπήρχε τίποτα ούτε και δεν υπήρχε.
 Ούτε ο λαμπρός ουρανός,
 ούτε υπεράνω μας ο ευρύς των ουρανών θόλος.
 Τί τα κάλυπτε όλα; Τί τα φύλαγε; Τί τα έκρυβε;
 Μήπως ήταν η απύθμενη άβυσσος των υδάτων;
 Θάνατος δεν υπήρχε, αλλά όμως τίποτε δεν ήταν αθάνατο,
 ούτε και κάτι που χώριζε τη μέρα από τη νύχτα.
 Το Μοναδικό ανέπνεε χωρίς πνοή, από τον εαυτό του.
 Ούτε υπήρχε κάτι άλλο αφότου αυτό υπήρχε.
 Το Σκότος βασίλευε και βυθισμένα στην αρχή ήταν τα πάντα,
 σε ένα βαθύ σκοτάδι, σε ένα ωκεανό χωρίς φως.
 Το σπέρμα που κοιμόταν ακόμη μέσα στο κάλυμα,
 Άνοιξε σαν Μοναδική φύση από τη τρομερή τη ζέστη...

Ποιός γνωρίζει το μυστικό; Ποιός το διακήρυξε εδώ;
 Από που, από που ήλθε η πολλαπλή αυτή δημιουργία;
 Και αυτοί οι Θεοί ακόμη, πολύ πιά αργά έγιναν όντα.
 Ποιός γνωρίζει από που ήλθε αυτή η μεγάλη δημιουργία;
 Ποιός το γνωρίζει από που ήλθε η άπειρη δημιουργία;
 Εάν η θέλησή Του δημιούργησε ή απείχε;
 Ο Μέγιστος Ορατικός που είναι στον ύψιστο ουρανό
 Το ξέρει αναμφίβολα, αλλά μπορεί και να μη το γνωρίζει.

Παρατηρώντας μακριά στην αιωνιότητα,
 Προτού τεθούν της γής τα θεμέλια, Υπήρχες!
 Και όταν η υπόγεια φλόγα θραύοντας τη φυλακή της
 Θα καταστρέψει του κόσμου τη μορφή,
 Σύνθα υπάρχουν ακόμη, όπως ήσουν και άλλωτε.
 Μεταβολή δεν θα γνωρίσεις,
 Όταν ο χρόνος πια δεν θα υπάρχει...

Ω ατέρμονη σκέψη, Θεία Αιωνιότης!

« ... ότι ετέχθη υμίν σήμερον Σωτήρ, και τούτο υμίν σημείον
ευρήσετε βρέφος εσπαργανωμένον και κείμενον εν φάτνη...»
(Λουκάς 2,11)

Η ΛΑΜΠΟΒΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΒΡΕΦΟΥΣ

Π.Λεκατσά

Ένα φώς, ή φωτιά, σημαδεύει τη γέννηση του Θείου Βρέφους. Από'να Σπήλαιο, όπου γεννιέται ο χρονιάτικος κρητικός θεός, λαμποκοπά, μια φορά το χρόνο, φωτιά (από το αίμα, λένε, της γέννας). Η γέννηση του Θείου Βρέφους στα Ελευσίνια γίνεται **υπό πολλώ πυρί**: κάτου από τη φλόγα την πολλή των λαμπάδων. Ο τόπος όπου *κάηκε* ένα σκοτωμένο βρέφος στην Αμφίκλεια, μορφή του Θείου Βρέφους κι αυτό, έδινε την εικόνα φωτιάς αναμμένης (Πανσανίας Χ. 33,9/10). Ο Διόνυσος γεννιέται μέσα στα φλογοκοπήματα του Κεραυνού (κι ο Ασκληπιός, σε σύστοιχη εκδοχή στον Πίνδαρο, μέσα από τη νεκρική πυρά της Κορωνίδας).

Σε μελανόμορφη αγγειογραφία, όπου παρασταίνεται η δεύτερη γέννηση του Διονύσου, η επιγραφή **καλόν Διός φώς** συνοδεύει τον νιογέννητο θεό, που κρατεί λαμπαδούλα στο κάθε του χέρι. Κακότεχνο σημειτικό ανάγλυφο παρουσιάζει τη γέννηση του Θείου Βρέφους δίπλα σε ένα **φλεγόμενο** δέντρο. Αστέρι κατεβαίνει από τον ουρανό σ'ένα Σπήλαιο, κ'εδώθε γεννιέται ο Μίθρας. Ένα αστέρι σημαδεύει στη χώρα του και τη γέννηση “σωτήρων βασιλέων” που τον ενσαρκώνουν. Οι παρσικές προφητείες, που γυρίζουνε και στη Συρία, δείχνουνε τους “Μάγους” να καρτερούνε τ'αστέρι τους που, στην κορφή μιας πύρινης κολόνας μπαίνει σε Σπήλαιο, όπου βρίσκουν ένα βρέφος: το νιογέννητο βασιλέα του κόσμου. Φέρνοντας και τους “Μάγους” ακολούθω του, το παρσικό τούτο άστρο σημαδεύει και τη γέννηση του χριστιανικού θείου βρέφους. Την ώρα που γεννιέται ο Ιησούς, **ιδού νεφέλη φωτεινή**

επισκιάζουσα το σπήλαιον, κ'ύστερα η νεφέλη υπεστέλλετο εκ του σπηλαίου και εφάνει φως μέγα εν τω σπηλαίῳ ὥστε τους οθφαλμούς μη φέρειν. Η φωτιά σημαδεύει την “επιφάνειαν” του Θεού, καθώς στη Φλεγόμενη Βάτο. Η παρουσία του Διονύσου των Βάκχων στον Κιθαιρώνα σημαδεύεται από μια πύρινη κολόνα που φτάνει στον ουρανό, κι από το ιερό του στην Κραστωνία ξεπηδά κάθε χρόνο πάνω στη θυσία της γιορτής, προμύνημα μεγάλης μπολικιάς, μια θεόρατη φλόγα.

Η παράσταση σχετίζεται εδώ με τη γόνιμη ενέργεια της φωτιάς (κ'ετούτη πάλι από τους μηνυτές της βροχής, την Αστραπή και τ' Αστροπελέκι). Όλα ωστόσο ανεβαίνουνε στο φώς του Φεγγαριού, που το Φλεγόμενο Δέντρο δεν είναι άλλο απ' το Δέντρο που λογίζεται πως θωριέται στους διάφεγγους ήσκιους του και που από δαύτο πιστεύεται να κατεβαίνουν τα Νερά και η Γονιμιά της γής και των πλασμάτων. Σύστοιχος χαρακτήρας του Θείου Βρέφους είναι πως λαμποκοπά από μόνο του, διάφεγγο από τη φλόγα της θεϊκής του ουσίας. Ο βοσκός που βρίσκει βρέφος τον Ασκληπιό βλέπει να αστράφτει από το κορμί του λαμποκοπή (**αστραπήν ιδείν εκλάμψασαν από του παιδός**) και τον Διόνυσο ο Ερμής τον ανεβάζει “**ημιτέλεστον**” βρέφος στον Όλυμπο, **ουρανίῳ πυρί γυία λελουμένον**. Σ' “**εικόνα**” της γέννησής του, που περιγράφει ο Φιλόστρατος, αναδίνεται από το κορμί του λαμποβολιά που αποθαμπώνει την ουράνια φλόγα: **το δε πύρ** (του Κεραυνού) **αχλυώδες εργάζεται παιδρὸν αὐτὸς οἶος ἀστήρ τις ἀστράπτων**. Όμοια και μέσα στο σκοτάδι του σπιτιού της Ινώς που τον αναθρέφει (Νόννος), **μαρμαρυγή σελάγιζε καταυγάζουσα προσώπου, τοίχοι δ'αχλυόεντες αλευκαίνοντο μελάθρου και λόφον ἔκρυψε φέγγος αθηήτου Διονύσου**. (Ένα Σπήλαιο στις Κλαζομενές λεγόταν “της Μάνας του Πύρου” [Παυσανίας VII. 5, 12]. Το Σπήλαιο καθαυτό και το όνομα του μαρτυρούν το θεϊκό ζευγάρι Μητρός και Υιού, και, καθώς ο Πύρρος σημαίνει ο **πυρρός**, απεικάζει κανείς κ'εδώ το φλοφωπό Θείο Βρέφος). Το φεγγαρικό πυρήνα της λαμποκοπής του Θείου Βρέφους τον βεβαιώνει, ανάμεσα στα άλλα, και το φεγγοβόλημα του βρέφους που γεννά από τον ινδικό φεγγαρικό θεό Soma η ξεπλανεμένη απ'αυτόν γυναίκα του θεού Brihaspati.

Το ίδιο φως φεγγοβολά και από λογίς άλλα μεγαλορீζικα βρέφη. Σε λατινικό “βίο” του Αδάμ και της Εύας, ο Κάιν ήταν φωτεινό παιδί (erat lucidus) κατά τους ραββίνικους θρύλους, την ώρα που γεννιόταν ο Μωυσής, πλημμύρισε το σπίτι από φώς’ κι όταν ο Σέρβιος Τύλλιος είταν παιδί, φεγγοβολούσε το κεφάλι του σαν κοιμόταν. Αξίζει κιόλας να σημειωθεί πως οι μύθοι των μορφών αυτών αφήνουν καθαρά να φαίνονται οι φεγγαρικοί σχετισμοί τους. Όταν οι μοναρχικές Ηλιολατρείες αναδειχνουν κορυφαίο της χορείας του κόσμου τον Ήλιο, το χαρακτηριστικό του Θείου Βρέφους φεγγαρικό φωτοβόλημα το σφετερίζεται ο ηλιακός του πια χαρακτήρας. Το μεσοποταμιακό Θείο Βρέφος “**λυγερό ’χει τ’ανάστημα, φωτεινό ’χει το βλέμμα του, με τα χείλη του μοιάζει του Θεού της Φωτιάς**”: κ’είναι ο Ήλιος. Αιγυπτιακός ύμνος χαιρετίζει τον Όρο “**φλογερό παλικάρι με λαμποβόλο το βλέμμα του που το ζόφος σκορπίζει**”. Ο αρμένικος Θεός Vahagan γεννιέται, ολόφλογο παιδάκι, μέσα από φλόγες: “**για μαλλιά του φωτιά, φωτιάν έχει για γένι του, κ’είναι γήλιοι τα δυό του ματάκια**”.

(από το βιβλίο “Το Θεϊόν Βρέφος”) *Διατηρείται η γλώσσα του συγγραφέα*

Το περιοδικό “ΙΛΙΣΟΣ” εύχεται
 στους αναγνώστες του Καλή Χρονιά.
 Είθε η γέννηση του Θείου Βρέφους
 να φέρει υγεία και γαλήνη στις ψυχές
 όλων των ανθρώπων.

Ψυχολογία

Γιούνγκ

ΑΡΧΕΤΥΠΑ ΟΝΕΙΡΑ: Η ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Όταν μιλάμε γι'αρχέτυπα και συμβολισμό ονείρων, το μυαλό μας πηγαίνει κατεξοχήν στον Καρλ Γιουνγκ. Είναι ο άνθρωπος που ασχολήθηκε εμπεριστατωμένα με την έννοια του συμβόλου, του σήματος και του αρχετύπου επειδή κατανόησε ότι η μελέτη αυτή αποτελεί, στην πραγματικότητα, μελέτη των σχέσεων του ανθρώπου με το ασυνείδητό του. Και η μεγάλη προσφορά του Γιουνγκ στην εξέλιξη της ψυχολογίας ήταν η έννοια ενός **ασυνείδητου** που δεν θεωρείται, όπως το εννοεί ο Φρόιντ, ως περιοχή απωθημένων επιθυμιών, αλλά ως ένα **σπουδαίο τμήμα, εξίσου πραγματικό στη ζωή του ανθρώπου, με το συνειδητό Εγώ.**

Το ασυνείδητο του Γιουνγκ είναι ένας κόσμος πολύ πλατύτερος και πολύ πλουσιότερος απ' τον άλλο. Η γλώσσα και τα πρόσωπα που κατοικούν αυτόν τον κόσμο είναι σύμβολα κι εμείς επικοινωνώ-

νούμε μαζί του μέσω των ονείρων. Το όνειρο για τον Γιουνγκ και τους διαδόχους του είναι **μια άμεση και γεμάτη προσωπικές σημασίες επικοινωνία του ασυνείδητου η οποία πραγματοποιείται με σύμβολα που είναι κοινά σ'όλη την ανθρωπότητα, αλλά εμφανίζεται με τρόπο τόσο εξατομικευμένο που, κάθε φορά, χρειάζεται διαφορετικό «κλειδί» για την εξήγησή του.**

Στην εισαγωγή, λοιπόν, της έννοιας έγκειται η δημιουργική προσφορά του στον τομέα της ερμηνείας των ονειρικών συμβόλων. Σύμφωνα με τον Γιουνγκ, ο άνθρωπος που ονειρεύεται κατακλύζεται από διάφορες εικόνες, μέσα απ'τις οποίες διαβιβάζονται στη συνείδηση ασυνείδητες αντιδράσεις ή παρορμήσεις. Πολλά όνειρα, ως εκ τούτου, μπορούν να ερμηνευθούν κατευθείαν από τον άνθρωπο που τα έχει δει, αν μεταφέρει το νόημά τους στο «εδώ και τώρα» του και πάρει μηνύματα – οδηγίες για την καθημερινή του δράση.

Όταν, όμως, πρόκειται για όνειρα με μεγάλη συγκινησιακή φόρτιση, οι προσωπικοί συνειρμοί που προτείνει αυτός που τα είδε δεν αρκούν για μια ικανοποιητική ερμηνεία. Είναι η στιγμή που, κατά τον Γιουνγκ, πρέπει να λάβουμε υπόψη το γεγονός ότι **μέσα στο όνειρο βρίσκουμε στοιχεία που δεν είναι ατομικά**, στοιχεία που αποκλείεται να προέρχονται από τα προσωπικά βιώματα αυτού που ονειρεύεται. Αυτά είναι τα στοιχεία που ονομάζει **«αρχαϊκά κατάλοιπα»**, δηλαδή ψυχικές μορφές που δεν εξηγούνται από τη ζωή και την εμπειρία του ονειρευομένου, αλλά μοιάζουν να είναι έμφυτες, αρχέγονες μορφές, σαν κληρονομιά του συνολικού ανθρώπινου πνεύματος.

Ακόμη και η πατρότητα της λέξης **αρχέτυπο** ανήκει στον Γιουνγκ. Ήταν ο πρώτος που ονόμασε αυτά τα **«αρχαϊκά κατάλοιπα»** ή **«αρχαϊκές εικόνες» αρχέτυπα**. Ξεκίνησε με την απλή εξήγηση ότι το ανθρώπινο σώμα είναι ένα προϊόν με ιστορία (βιολογική) κι ότι ο κάθε ανατόμος μπορεί να βρει πάμπολλα ίχνη του αρχικού τύπου θηλαστικού μέσα του. Με τον ίδιο τρόπο, διευκρίνισε, ο ερευνητής που είναι έμπειρος στην εξερεύνηση του ανθρώπινου πνεύματος μπορεί να διακρίνει τις αναλογίες που υπάρχουν ανάμεσα στις ονειρικές εικόνες ενός σύγχρονου ανθρώπου και στις εκφράσεις της πρωτόγονης νοοτροπίας, στις «ομαδικές παραστάσεις» και στα μυθολογικά θέματά του. Μίλησε για την ανάγκη «συγκριτικής ανα-

τομίας της ψυχής», όπως ο βιολόγος έχει ανάγκη τη συγκριτική ανατομία του σώματος, και διακήρυξε ότι ο ψυχολόγος οφείλει να διαθέτει όχι μόνον επαρκή γνώση γύρω από τα όνειρα και τις άλλες εκδηλώσεις του ασυνειδήτου, αλλά και μια βαθιά γνώση της μυθολογίας.

Στο βιβλίο του Ο Άνθρωπος και τα Σύμβολά του (σελ. 67) αναφέρει:

«Η άποψή μου για τα «αρχαϊκά κατάλοιπα», που ονόμασα «αρχέτυπα» ή «αρχαϊκές εικόνες», αντικρούστηκε με πείσμα από ανθρώπους που δεν διέθεταν επαρκή γνώση της ψυχολογίας των ονείρων ούτε της μυθολογίας. Νομίζουμε συχνά ότι ο όρος αρχέτυπο αναφέρεται σε καθορισμένες εικόνες ή σε καθορισμένα μυθολογικά θέματα. Όμως αυτά δεν είναι τίποτ'άλλο από συνειδητές παραστάσεις...

«Το αρχέτυπο μας παρουσιάζει τέτοια θέματα-παραστάσεις, που μπορούν να ποικίλλουν σημαντικά στις λεπτομέρειες, δίχως να χάνουν το βασικό τους σχήμα. Υπάρχουν, για παράδειγμα, πολλές παραστάσεις του θέματος «αδελφοί – εχθροί», αλλά το θέμα, ως θέμα, παραμένει το ίδιο. Οι επικριτές μου είχαν άδικο να υποθέτουν πως εννοούσα τις «κληρονομημένες παραστάσεις», και κατά συνέπεια απέρριπταν την ιδέα των αρχετύπων σαν εντελώς ψεύτικη. Δεν λογάριασαν το γεγονός ότι αν τα αρχέτυπα ήταν παραστάσεις προερχόμενες απ' τη συνειδήσή μας (ή αποκτημένες απ' αυτήν), θα ήμασταν σε θέση να τις καταλαβαίνουμε, κάθε φορά που παρουσιάζονταν, κι όχι να μας προξενούν σοκ και να μας αναστατώνουν. Το «αρχέτυπο» στην πραγματικότητα, είναι μια τάση του ενστίκτου τόσο έκδηλη, όσο κι η παρόρμηση που ωθεί το πουλί να χτίζει μια φωλιά και τα μυρμήγκια να οργανώνονται σε αποικίες...

«...Η προέλευση των αρχετύπων δεν είναι γνωστή. Παρουσιάζονται και ξαναπαρουσιάζονται σε κάθε εποχή και σε κάθε τόπο, ακόμα κι εκεί που δεν είναι δυνατό να εξηγήσουμε την παρουσία τους καταφεύγοντας στο συλλογισμό των μεταβιβάσεων από γενιά σε γενιά, ή των φυλετικών διασταυρώσεων που προήλθαν απ' τις μεταναστεύσεις.

Από το βιβλίο «Ο Μαγικός Κόσμος των Ονείρων»
Επιλογή Κρ. Ιωαννίδου.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ (17-11-1875)

Στις 18 Νοεμβρίου 2003 εορτάστηκε στα γραφεία της Θ.Ε. η επέτειος της ιδρύσεως της Παγκόσμιας Θεοσοφικής Εταιρείας. Έγιναν ομιλίες από τον πρόεδρο του Ελληνικού Τμήματος, Γ.Σιβρή, τον πρόεδρο της στοάς "ΗΛΙΟΣ" Ν.Κορμανό και τη αδ. Κρ.Ιωαννίδου.

Ομιλία του Γ. Σιβρή

Η ίδρυση της Θεοσοφικής Εταιρείας χαρακτηρίστηκε σαν ένα απυννήθιστο μεταφυσικό φαινόμενο, σαν ένα πρωτότυπο πείραμα του οποίου η επιτυχία δεν ήταν εξασφαλισμένη. Χάριν όμως στην αφοσίωση και την αυτοθυσία των ιδρυτικών μελών της και στην επιμο-

νή κι' αποφαστικότητα των Διδασκάλων της Σοφίας εστέφθη τελικώς με επιτυχία. Έτσι η 17 Νοεμβρίου 1875 απετέλεσε μία ημερομηνία ορόσημο στην πνευματική πορεία της ανθρωπότητας. Ήταν μία ιστορική στιγμή κατά την οποία οι Διδάσκαλοι της Σοφίας, η λεγόμενη Λευκή Αδελφότης, απεφάσισαν να επέμβουν δραστικά για να συγκρατηθεί ο κόσμος από τον επικίνδυνο υλιστικό κατήφορο. Έτσι στο ερώτημα γιατί ίδρυσαν οι Διδάσκαλοι τη Θ.Ε. δόθηκε η εξής απάντηση απ'τα αρμόδια χείλη:

Υπερηφανευόμαστε για τον πολιτισμό μας, υποστηρίζουμε ότι κανένας προηγούμενος αιώνας δεν είχε φθάσει ποτέ στο επίπεδο της γνώσεως και στην υλική άνεση που έχει φθάσει ο δικός μας, κι απ' το οποίο συνεχίζει να προελαύνει. Καταφρονούμε τους αρχαίους και περιφρονούμε τα λιγότερο προοδευμένα έθνη. Εν τούτοις εν μέσω των αυξανομένων ανακαλύψεων της χλιδής, και του πλούτου, υπάρχει η πιο αποτρόπαιη ανθρωπινή αθλιότητα, η πενία, η ακαθαρσία και η ασθένεια, και σαν επιστέγασμα όλων αυτών, η τρομακτική φρίκη των πολέμων, στους οποίους εμπλέκονται εκατομμύρια ανήμπορων αθώων ζώων. Είμαστε υπόδικοι στο κατώφλι της αιώνιας δικαιοσύνης, και οι καλύτερες διάνοιες και καρδιές μεταξύ ημών ψάχνουν απεγνωσμένα για φως μέσα στο σκοτάδι.

«Στη φάση αυτή της εξέλιξεως ο κόσμος βρίθεται από τα αποτελέσματα της διανοητικής δραστηριότητας καθ'ην στιγμή υπάρχει πλήρης πνευματική αδράνεια» επισημαίνουν στις επιστολές τους οι Διδάσκαλοι και προσθέτουν: «Είστε ακόμη βάρβαροι όσο κι' αν κομπάζετε για το πολιτισμό σας, ένας πολιτισμός που στηρίζεται αποκλειστικά στη διάνοια».

Οι άμεσοι εκπρόσωποι των Διδασκάλων ήταν στην αρχή οι ανεγνωρισμένοι και μεμνημένοι μαθητές τους και μέσω των δυο γνωστών μαθητών του Διδασκάλου Μορία, της Ε.Π. Μπλαβάτσκη και του Χένρυ. Σ. Όλκοτ, εγκαινιάστηκε η σταδιοδρομία της Θ.Ε. Η Μπλαβάτσκη όμως ήταν γι' αυτούς κατά τη δήλωση του Διδασκάλου ΚΧ, το μοναδικό όχημα, ο πιο ευπειθής εκπρόσωπός τους. Έδωσε, κυριολεκτικά τη ζωή της για το σκοπό, κυρίως μέσω των φαινομένων που επέτρεψαν (οι Διδάσκαλοι) να γίνουν τον πρώτο καιρό και αυτό προκύπτει απ'τα εξής λόγια τους:

«Υπήρξε αναμφισβήτητα πολύ χρήσιμη σε μας σε πολλές περιπτώσεις, διαθέτουσα την ενέργειά της για την εκτέλεση των φαινο-

μένων. Η μόνη της χαρά ήταν να φανεί ωφέλιμη σε μας. Προς χάριν μας και για τη δόξα μας ήταν πρόθυμη να χάσει ακόμη και τη ζωή της».

Μετά την πρώτη περίοδο, η ομάδα των Διδασκάλων διευρύνθηκε και κάποιοι άλλοι από την αδελφότητα άρχισαν να δείχνουν ενδιαφέρον για την ανάπτυξη της Εταιρίας. Όπως ο Διδάσκαλος Σεράπιος, που ανπιστοιχούσε στο συνταγματάρχη Όλκοττ.

Ο Διδάσκαλος Ιλαρίων που έδωσε φως επί της Ατραπού μέσω της Μείμπελ Κόλλινς, ο Διδάσκαλος πρίγκιψ Ρακότσκυ (Κόμης Αγ. Γερμανός) κ.α., όλοι χρησιμοποιούντες την Εταιρία και κάποια από τα μέλη της.

Και τελικά, η κίνηση, αφού ευδοκίμησε και επέζησε από τη πιθανότητα της αποτυχίας και του αφανισμού – μερικές φορές σχεδόν κατά τρόπο θαυματουργό- ολόκληρη η απόκρυφη ιεραρχία την δέχθηκε σαν δίαυλο για το έργο της.

Οι Διδάσκαλοι δηλώνουν πανηγυρικά ότι η Εταιρία δεν πρόκειται ποτέ να παρακμάσει σαν ένας θεσμός. Ότι η αιτία δεν θα καταρρεύσει ποτέ, ότι τίποτε δεν μπορεί να βλάψει την Εταιρία, και κανείς δε θα μπορέσει να παρεμποδίσει το έργο τους.

Η σύλληψη για την ίδρυση της Εταιρίας περιγράφεται με σαφήνεια από το Διδάσκαλο Μορία ως εξής:

«Ένας ή δυο από μας ήλπισαν ότι ο κόσμος είχε μέχρι στιγμής αναπτυχθεί αρκούντως διανοητικά, εάν όχι διαισθητικά, ούτως ώστε το απόκρυφο (εσωτερικό) δόγμα να τύχει μιας διανοητικής αποδοχής, ως επίσης και η ώθηση που θα παρήγετο θα συνέβαλε στη διαμόρφωση ενός νέου κύκλου εσωτερικής αναζήτησης. Έτσι δόθηκε η συγκατάθεση (από την Αδελφότητα) για το πείραμα. Ψάχνοντας λοιπόν επίμονα βρήκαμε στην Αμερική τον κατάλληλο άνθρωπο για ηγέτη – έναν άνθρωπο με μεγάλο ηθικό σθένος, ανιδιοτελή που είχε και άλλες καλές ιδιότητες. Απήχε πολύ από το να είναι ο καλύτερος αλλά ήταν ο καλύτερος διαθέσιμος. Συνδέσαμε με αυτόν μια γυναίκα με εξαιρετικά σπάνια και θαυμαστά χαρίσματα αλλά συγχρόνως και μεγάλα προσωπικά ελαττώματα. Επειδή όμως δεν υπήρχε άλλη εν ζωή που να ήταν κατάλληλη γι' αυτό το μεγάλο έργο, την δεχθήκαμε όπως ήταν. Την στείλαμε στην Αμερική, τους ενώσαμε και το πείραμα άρχισε».

«Από την αρχή δώσαμε και στους δυο να καταλάβουν καθαρά ότι η εξέλιξη της υπόθεσης εξαρτάτο αποκλειστικά από αυτούς.

«Και οι δυο προσεφέρθησαν για το διάβημα έναντι κάποιας ανταμοιβής στο απώτερο μέλλον, ως εθελοντές στρατιώτες για μία Απεγνωσμένη Ελπίδα».

«Επί εξήμισυ χρόνια αγωνίζονταν ενάντια σε τέτοιες αντιξοότητες, που θα έκαναν οποιονδήποτε που δεν εργαζόταν με την απόγνωση κάποιου που να στηρίζει τη ζωή και όλες τις απολαβές του πάνω σε κάποια απέλπιδα υπερτάτη προσπάθεια, να τα εγκαταλείψει. Το πείραμα δεν έχει κριθεί ακόμη και ενδεχόμενη αποτυχία θα είχε σαν συνέπεια την απόσυρση των «Αδελφών» όλων των σχημάτων και χρωμάτων, μεγεθών ή βαθμών από κάθε δημόσια θέα όπως ένας ατμός χάνεται στον ωκεανό.»

Αργότερα σε επιστολή των Διδασκάλων προς τον Σίννετ, αναφέρονται τα εξής: «Εάν η Μπλαβάτσκυ πεθάνει πριν βρούμε έναν αντικαταστάτη, δεν θα λαμβάνετε πλέον επιστολές από εμάς».

Όταν πέθανε η Μπλαβάτσκυ, η διδασκαλία και η διοίκηση του εσωτερικού σώματος πέρασε στα χέρια της Annie Besant, και αυτό συνεχίστηκε μέχρι το θάνατο του Συνταγματάρχη Όλκοτ. Σαν ιδρυτής πρόεδρος είχε το δικαίωμα να διορίσει το διάδοχό του και ενώ εκείτο στη κλίνη του θανάτου, οι δυο μεμνημένοι που είχαν ιδρύσει την Θ.Ε. ενεφανίστηκαν σ' αυτόν με φυσικό σώμα και τον συνεβούλευσαν να διορίσει την Annie Besant σαν την επομένη πρόεδρο, κάτι που ο Όλκοτ δέχθηκε με μεγάλη χαρά κατά την ιερή εκείνη στιγμή.

Από την ημέρα εκείνη, η Besant και ο εξέχων συνάδελφός της, που εκπαιδεύτηκε ειδικώς από τον Διδάσκαλο ΚΧ για συγκεκριμένο εσωτερικό έργο- ο Κάρολος Ληντμπίτερ – ήσαν οι επιφανείς και εκλεκτοί εκπρόσωποι του εσωτερικού κόσμου στις συνδιαλλαγές τους με την Εταιρία, διατηρώντας δικαιωματικά την απόκρυφη κληρονομία και τις θέσεις που τόσο γενναία κατείχαν κάποτε η Μπλαβάτσκυ και ο Όλκοτ.

Ο κύριος σύνδεσμος μεταξύ της ιεραρχίας των μεμνημένων και του εσωτερικού σώματος της Θ.Ε. μετά το θάνατο της Μπλαβάτσκυ, ήταν λοιπόν η Annie Besant. Τη θέση αυτή της την είχε δώσει άλλωστε και η Μπλαβάτσκυ ενεργούσα κατ'εντολή του Διδασκάλου της. Επί πλέον η ιεραρχία ζήτησε από τον Σίννετ με επιστολή της, να κάνει κάθε προσπάθεια να αναπτύξει τέτοιες σχέσεις με την A.Besant, ώστε το έργο του να κινείται σε παράλληλες γραμμές και σε πλήρη αρμονία.

Με την τοποθέτηση της A.Besant στη Προεδρεία, επετεύχθει η

σύζευξη του εσωτερικού με το εξωτερικό έργο στην Εταιρία και το παλαιό πρόσωπο της εσωστρέφειας έλαβε τέλος. Παντού, σε όλες τις ευκαιρίες, η καινούργια Πρόεδρος επιβεβαίωνε δημόσια τη γνώση που αντλούσε από την Αδελφότητα, και δεν παρέλειπε να επικαλείται τις ευλογίες τους σε κάθε συνάθροιση των μελών, και να παροτρύνει τον κόσμο να προσφείγεται σε αυτούς σαν τους φυσικούς ηγέτες και καθοδηγητές, όπως πράγματι ήταν.

Ότι οι μεμνημένοι ανέμεναν την αφοσίωση αυτή από τον κόσμο προκύπτει σαφώς κι απ' τα εξής λόγια του Διδασκάλου ΚΧ. **«Τα μυστήρια δεν ήταν, κι ούτε μπορούσαν ποτέ να είναι προσιτά στο ευρύτερο κοινό, όχι τουλάχιστον μέχρι ότου έλθει η πολυπόθητη εκείνη ημέρα που η θρησκευτική φιλοσοφία μας θα γίνει παγκόσμια».**

Το κρίσιμο σημείο του περιστρεφόμενου κύκλου πέρασε και μια νέα εποχή αρχίζει για την Εταιρία. Η δοκιμαστική περίοδος έφθασε στο τέλος. Την 17η Νοεμβρίου 1925, ο πρώτος κύριος κύκλος στη ζωή της Θ.Ε., έκλεισε και ένας νέος ανοίγει. Η περίοδος που θα ακολουθήσει θα σφραγισθεί από τη δυναμική παρουσία του γνήσιου τέκνου και εκλεκτού της Απόκρυφης Ιεραρχίας Τ. Κρισναμούρτι στο παγκόσμιο πνευματικό στερέωμα, κι από την ανακήρυξή του σε παγκόσμιο εκπαιδευτή το 1929 από την ίδια την Α. Besant.

Ομιλία του Ν. Κορμανού

Τι έλεγε η Η.Ρ.ΒΛΑΒΑΤΣΚΥ για το μέλλον της Θεοσοφικής Εταιρίας

Το μέλλον της Θεοσοφικής Εταιρίας εξαρτάται από το βαθμό αλτρουϊσμού, ειλικρίνειας και αφοσίωσης, καθώς και από το ποσοστό γνώσης και σοφίας που θα κατέχουν τα μέλη στα οποία θα πέσει η ευθύνη να συνεχίσουν το έργο και να διευθύνουν την Εταιρία, όταν πεθάνουν οι ιδρυτές της. ●,τι είναι απαραίτητο για τη διεύθυνση της Εταιρίας είναι η ευθυκρισία και η αμερόληπτη σκέψη. Εως τώρα όλες οι παρόμοιες με τη Θεοσοφική Εταιρία κινήσεις έχουν αποτύχει, γιατί

αργά ή γρήγορα εκφυλίζονται σε αιρέσεις, με τα ιδιαίτερά τους άκαμπτα δόγματα, και έτσι χάνουν βαθμιαία τη ζωτικότητα εκείνη που αναδύεται μονάχα από την Αλήθεια. Τα μέλη της Θεοσοφικής Εταιρείας γεννήθηκαν και μεγάλωσαν μέσα σε κάποια πίστη, σε μια θρησκεία, σε ωρισμένες ιδέες. Λίγο ή πολύ ανήκουν φυσιολογικά και πνευματικά στη γενεά τους. Επόμενο είναι η κρίση τους να επηρεάζεται και να παραμορφώνεται ασυναίσθητα από τέτοιες επιρροές. Αν δεν μπορέσουν να ελευθερωθούν από τέτοιες έμφυτες επιδράσεις ή αν δεν μάθουν να τις αναγνωρίζουν και να μην παρασύρονται απ' αυτές, θα οδηγήσουν μοιραίως την Εταιρεία σε σκοπέλους, όπου θα ναυαγήσει και θα αφανιστεί.

Αν αυτός ο κίνδυνος αποφευχθεί, τότε η Εταιρεία θα ζήσει και θα αναπτυχθεί. Θα διαποτίσει με τις πλατειές και ευγενικές της ιδέες τη μεγάλη μάζα των σκεπτόμενων ανθρώπων. Με βραδύτητα, αλλά και με ασφάλεια, θα συντρίψει τα σιδερένια δεσμά των στενών δογματισμών και των κοινωνικών προλήψεων. Θα καταρρίψει τα τείχη κάθε φυλετικής αντιπάθειας και θα ανοίξει το δρόμο για την πρακτική πραγματοποίηση της αδελφότητας όλων των ανθρώπων. Μια τέτοια προσπάθεια θα συντελέσει στο να σωθεί η ανθρωπότητα από τρομερούς κινδύνους που είναι αναπόφευκτοι όταν αναπτύσσεται ο εγωισμός και κυριαρχούν τα πάθη. Η ψυχική και πνευματική εξέλιξη του ανθρώπου θα συντονιστεί με την ηθική του βελτίωση. Σύγχρονα το υλικό περιβάλλον του θα αντανακλά την ειρήνη και την αδελφική διάθεση που θα βασιλεύει στο πνεύμα του αντί για την πάλη και τη σύγκρουση που τώρα απλώνεται παντού.

Η διάδοση της Θεοσοφικής διδασκαλίας θα συντελέσει στην εξάγνιση ψυχών και πνευμάτων. Κοντά σε μιά εκτεταμένη και προσιτή σε όλο το κόσμο βιβλιογραφία, θα υπάρχει μια πολυανθρώπινη ενωμένη οργάνωση που θα κρατήσει τη λαμπάδα της Αλήθειας. Αν κάνετε σύγκριση με όσα κατόρθωσε η Θεοσοφική Εταιρεία μέχρι τώρα, περιτριγυρισμένη από εμπόδια και εχθρούς, σκεφτείτε τα και πείτε μου μήπως δείχνω μεγάλη τόλμη λέγοντας ότι, **άν η Εταιρεία επιζήσει πιστή στην αποστολή της τα επόμενα εκατό χρόνια, πείτε μου αν υπερβάλλω βεβαιώνοντας πως η γη θα γίνει παράδεισος σχετικά με ό,τι είναι τώρα, κατά τον εικοστό πρώτο αιώνα!**

Ο ΝΕΟΠΛΑΤΩΝΙΣΜΟΣ

Μ. Ζωγράφου

Ο Νεοπλατωνισμός είναι μια φιλοσοφική κίνηση που γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες.

Την εποχή αυτή παρατηρείται ένας αλληλοεπηρεασμός του ελληνικού ιδεώδους και των ανατολικών θρησκειών. Ο αλληλοεπηρεασμός δίνει νέες φιλοσοφικές και θρησκευτικές συνθέσεις, τους λεγόμενους συγκριτισμούς. Αυξάνονται συνεχώς οι θεωρίες της σωτηρίας και η ελληνική παράδοση προσπαθεί να αναστηλώσει τις αρχαίες φιλοσοφικές θεωρίες με τους σχολιαστές του Αριστοτέλη και κυρίως με το Νεοπυθαγορισμό και το Νεοπλατωνισμό.

Ο Νεοπλατωνισμός λοιπόν είναι η παραπέρα διαμόρφωση του Νεοπυθαγορισμού και του Πλατωνισμού, μια ιδεολογική εξέλιξη του, όπου συνυπάρχουν εκλεκτικά συναρμολογημένες πλατωνικές, αριστοτελικές και στωϊκές αντιλήψεις.

Ο Νεοπλατωνισμός γεννήθηκε στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου που ήταν το μεγάλο σταυροδρόμι Ανατολής και Ελληνισμού. Ιδρυτής υπήρξε ο Αμμώνιος Σακάς (175-242 μΧ) και κυριότερος εκπρόσωπος ο Πλωτίνος.

Ο Νεοπλατωνισμός ζητά τη σωτηρία σε μια αποκάλυψη στην οποία φθάνει κανείς με μυστική έκσταση.

Στον Πλατωνισμό η ανοδική πορεία προς την υπέρτατη πραγματικότητα (με τη μεταστροφή της ψυχής προς τον Ήλιο του Αγαθού) ήταν πορεία γνώσης.

Στο Νεοπλατωνισμό το κέντρο βαρύτητας δεν βρίσκεται πια

στη γνώση του αντικειμένου αλλά στην ψυχική κατάσταση του υποκειμένου που με την ορμή για μάθηση και με την άσκηση πρέπει να υψωθεί στην ανώτατη μακαριότητα, στην εκστατική ένωση με τη θεότητα.

Ο Γερμανός συγγραφέας της Ιστορίας της ελληνικής φιλοσοφίας Eduard Zoller καυτηριάζει αυτή τη θέση του Νεοπλατωνισμού. Λέγει συγκεκριμένα ότι με την ανάγκη του γι' αποκάλυψη αντί της ανεξάρτητης έρευνας αποτελείώνει την εξέλιξη που άρχισε με τον Πυθαγορισμό και την Ελληνοϊουδαϊκή φιλοσοφία και προκαλεί έτσι την αυτοκτονία της φιλοσοφίας! Συνεχίζει λέγοντας ότι η απολύτρωση από τα δεσμά των αισθήσεων είναι μια αυτό-απολύτρωση που ο φιλόσοφος μπορεί να την εκτελέσει με δική του δύναμη και την παρομοιάζει με τη σωκρατική αυτάρκεια.

Σε απάντηση αυτής της θέσης θα μπορούσε κανείς ν'αντιτάξει ότι δεν μπορεί να αγνοηθεί η αξία των ατομικών θρησκευτικών εμπειριών και οραμάτων τα οποία άλλωστε δέχονται και σύγχρονοι αστρονόμοι.

Οι Νεοπλατωνικοί ονομάζουν την υπέρτατη αρχή **ένα**, την τοποθετούν υπεράνω της ύπαρξης και την αποκαλούν **υπερούσιον**· απ' αυτό δι' ακτινοβολίας παράγονται ο νους, η ψυχή, η ύλη. Ο ηθικός προορισμός του ανθρώπου είναι να υψώσει την ψυχή που έχει εκπέσει από το **ένα** πάλι στην αφετηρία, στο αρχικό ένα και όταν το κατορθώσει πέφτει στην κατάσταση της έκστασης. Γι' αυτό η ψυχή έχει ανάγκη κάθαρσης που επιτυγχάνεται με τον ενάρετο βίο.

Υπέρτατος λοιπόν **σκοπός** είναι η **«έκσταση»** δηλαδή η διαμονή της ψυχής σε τόπο όπου βασιλεύει η άμεση γνώση και η πνευματική ευδαιμονία. Ο ίδιος ο Πλωτίνος δίνει τον ακόλουθο ορισμό όπως αναφέρεται στο βιβλίο «Το κλειδί της Θεοσοφίας» της Μπλαβάτσκυ: **«Έκσταση είναι η απολύτρωση του πνεύματος από την περιορισμένη συνειδητότητα και η συγχώνευση με το άπειρο».**

Η ίδια η Μπλαβάτσκυ ονομάζει έκσταση την ανώτερη κατάσταση στην οποία είναι δυνατό να φτάσει κανείς. Δεν διαρκεί πολύ, και μόνο λίγοι, πολύ λίγοι μπορούν να τη ζήσουν. Είναι το ίδιο φαινόμενο με αυτό που στις Ινδίες ονομάζεται Samadhi και που

φτάνουν οι Γιόγκι.

Ιδρυτής του Νεοπλατωνισμού όπως αναφέρθηκε ήταν ο Αμμόνιος Σακκάς. Καταγόταν από χριστιανική οικογένεια και στην αρχή ήταν μεροκαματιάρης (γι' αυτό και το Σακκάς = σακκοφόρος). Λεγόταν και Θεοδίδακτος γιατί η θεία σοφία του αποκαλύφθηκε με όνειρα και οράματα όπως στον Μπέμε ((Böhme) και τους άλλους μυστικιστές.

Αργότερα δίδαξε την πλατωνική φιλοσοφία στην Αλεξάνδρεια με μεγάλη επιτυχία και φαίνεται πως πέθανε γύρω στα 242 μ.Χ. χωρίς ν' αφήσει κανένα σύγγραμμα. Κυριώτεροι μαθητές του ήταν ο Ωριγένης, ο Λογγίνος, γνωστός κριτικός, φιλόλογος και φιλόσοφος και Πλωτίνος ο κυριώτερος εκπρόσωπος του Νεοπλατωνισμού. Υπήρξαν πολυάριθμοι οπαδοί που αποτέλεσαν διάφορες σχολές και είχαν διαφορετικές τάσεις η καθεμιά, διαφορετικό χρωματισμό.

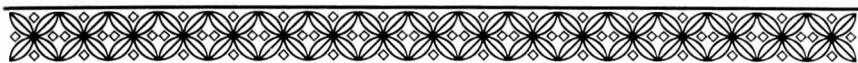
Όμως συμφωνούσαν στη βασική διανοητική τους κατεύθυνση. Οι σχολές που σχηματίστηκαν ήταν στην Αλεξάνδρεια και τη Ρώμη με εκπρόσωπο τον Πλωτίνιο (3ο αιώνα). Στη Συρία με εκπρόσωπο τον Ιάμβλιχο (4ο αιώνα), στην Αλεξάνδρεια με εκπρόσωπο την Υπατία (4/5ο αιώνα) και στην Αθήνα με εκπροσώπους τον Πλούταρχο και αργότερα τον Πρόκλο και τον Δαμάσκιο (5ο και 6ο αιώνα).

Η σχολή στην Αθήνα λειτούργησε μέχρι το κλείσιμο της Πλατωνικής Ακαδημίας από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό.

Αξιοσημείωτη είναι η αντίληψη του Ιάμβλικου και του Πρόκλου κατά την οποία η κίνηση του σύμπαντος τελείται κατά τριαδικό εξελικτικό σχήμα. Με αυτή την αντίληψη οι Νεοπλατωνικοί πρόλαβαν τις γνωστές θεωρίες περί της διαλεκτικής κίνησης που ανέπτυξε ((Hegel) Χέγκελ: Θέση- Αντίθεση -Σύνθεση.

Ο Νεοπλατωνισμός επηρέασε τους περισσότερους φιλόσοφους των νεωτέρων χρόνων, συγκεκριμένα τους Spinoza, Goethe, Leibniz, Hegel και τον Γάλλο φιλόσοφο Berchon. Δια του Διονυσίου του Αρεοπαγίτη επηρέασε τον Ευρωπαϊκό Μυστικισμό.

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗ ΣΑΜΠΑΛΑ

Ιφ. Κασταμονίτη

Το όνομα Σαμπάλα είναι σανσκριτικό και σημαίνει **«τόπος της ηρεμίας και της ειρήνης»**. Στις Θιβετανικές μαντάλα τοποθετείται στο κέντρο του σχήματος ή κοσμογράμματος, εκεί όπου βρίσκεται η κορυφή του ιερού βουνού των θεών. Αποκαλείται επίσης **«απαγορευμένη χώρα»**, **«χώρα των λευκών υδάτων»**, **«χώρα των ακτινοβόλων πνευμάτων»**, **«χώρα των ζωντανών θεών»** κλπ. Οι Ινδοί Χίντου την αποκαλούν Agyvarsha και θεωρούν ότι από κεί ήρθαν οι ιερές βέδες. Οι Κινέζοι τη γνωρίζουν σαν Hsi-Tien και τη συνδέουν με τη μυθική Σάνγκρι-λα. Στην παράδοσή τους οι κάτοικοι αυτής της χώρας πίνουν το ελιξήριο της νεότητας από το συντριβάνι της αιώνιας ζωής. Μια χριστιανική αίρεση της Ρωσίας, του 19ου αιώνα, την αποκαλούσε Belovodye και οι άνθρωποι των οροπεδίων του Kirghiz της Σιβηρίας την ήξεραν με το όνομα Jainadar. Πιστεύεται ότι εκεί, σ'αυτή τη χώρα, βρίσκεται η εσωτερική πνευματική κυβέρνηση του κόσμου, δηλ. η Ιεραρχία στην οποία έχουν δοθεί πολλά ονόματα με πιο γνωστό το Μεγάλη Λευκή Αδελφότητα. Αλλά που βρίσκεται η Σαμπάλα; Είναι τόπος φυσικός ή όχι;

Από τις ελληνορωμαϊκές εποχές έφθαναν στη Δύση φήμες, θρύλοι και διάφορες ιστορίες για έναν απόκρυφο παράδεισο στην καρδιά της Ασίας. Μια τέτοια μαρτυρία μας δίνει ο Φιλόστρατος που ακολούθησε τον Απολλώνιο Τυανέα και κατέγραψε το ταξίδι του στις ερημιές των Ιμαλαΐων του Θιβέτ, τις οποίες ο ίδιος αποκάλεσε **«Απαγορευμένη χώρα των Θεών»**. Αργότερα οι πληροφορίες αυτές ερχόταν από Χριστιανούς ιεραποστόλους όπως πχ εκείνους που τον 17ο μ.χ αιώνα έμειναν για ένα διάστημα στο Shitgase του Θιβέτ, κοντά στο μοναστήρι του Panchen Lama. Λέ-

γεται μάλιστα ότι έφεραν στην Ευρώπη λεπτομερείς αναφορές γύρω από τη χώρα αυτή και τον ηγεμόνα της, τον **«Βασιλιά του Κόσμου»**. Ο Ρώσος συγγραφέας Αντρέα Τομάς έγραφε το 1976, ότι στα αρχεία του Βατικανού υπάρχουν πολλές αναφορές Ιησουϊτών ιερέων σχετικά με τις επαφές Κινέζων αυτοκρατόρων με τα **«Πνεύματα των Βουνών»** τους θεούς που γεννήθηκαν από **«το Νού»**, όπως τους αποκαλούν οι Κινέζικοι και Ινδικοί μύθοι. Ο συγγραφέας θεωρεί ότι αυτά τα πνεύματα είναι οι Μεγάλοι Διδάσκαλοι οι οποίοι κατέχουν μια θεία επιστήμη, άγνωστη ακόμη σ'εμάς. Θεωρεί ακόμη ότι αν ελάχιστα είναι γνωστά για την αόρατη, επιστημονική και φιλοσοφική αδελφότητα εκεί στην απομόνωση των Ιμαλαΐων, από τις παλαιότερες εποχές υπήρχε ανταλλαγή γνώσεων ανάμεσα σ'αυτό το κέντρο και τις αδελφότητες των μυημένων της Μεσογείου. Ήταν οι γνώσεις οι οποίες έθρεψαν τα μεγαλύτερα μυστήρια της αρχαίας Δύσης.

Αρκετοί άλλοι συγγραφείς, παλαιότεροι και νεότεροι, αναφέρονται στη Σαμπάλα. Έτσι ο Ρώσος Οσσεντόφσκι στο σπάνιο, σήμερα, βιβλίο του **«Ζώα, άνθρωποι και θεοί»**, (1922) έγραφε:

«Κατά το ταξίδι μου στην Κεντρική Ασία άκουσα για το Μυστήριο των Μυστηρίων, το βασίλειο που πολλοί έχουν επισκεφτεί αλλά κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται. Κυβερνήτης του είναι ο Μπραχμάτμα, ο Βασιλιάς του Κόσμου και ο θρόνος του είναι περικυκλωμένος από εκατομμύρια ενσαρκωμένες θεότητες που μελετούν τον κόσμο...» Ο Γάλλος Σούφι Ρενέ Γκενόν περιγράφει τη Σαμπάλα σαν **«ένα κέντρο υψηλά εξελιγμένων ενεργειών στην κεντρική Ασία, έναν αρχετυπικό άγιο τόπο του οποίου όλοι οι άλλοι άγιοι τόποι είναι ενεργοί αντικατοπτρισμοί»**. Άλλοι μιλούν για ένα υψηλό και παραδεισένιο τόπο που κατοικείται από αιωνόβια και σοφά όντα και βρίσκεται εκεί όπου η γη υψώνεται για να ενωθεί με το ουράνιο κέντρο όπου βρίσκεται η δύναμη που κινεί το στερέωμα.

Θεωρούν σαν σημάδι της Σαμπάλα την Άρκτο, συνδέοντάς την έτσι με το μακρινό βορρά. Ενδιαφέρον είναι ότι ο Ησαΐας (14:13) μιλά για τον **«τόπο του Θεού στο μακρινό βορρά»** και στους ψαλμούς επίσης (48:2) η Ιερή Ιερουσαλήμ βρίσκεται στο όρος του μακρινού βορρά.

Πολλά βιβλία της προβουδικής Θρησκείας Bon στο Θιβέτ, υποστηρίζουν ότι υπήρχε κάποτε ένα φυσικό βασίλειο που κάλυπτε το μεγαλύτερο μέρος της Κεντρικής Ασίας και ονομαζόταν Σαμπάλα. Οι ιερείς Bon είχαν χαρτογραφήσει τον 1ο μ.Χ αιώνα τη χώρα αυτή και τις γεωγραφικές της συνδέσεις με την Περσία, τη Βακτριανή, την Αίγυπτο, την Ιουδαία και άλλα βασίλεια του αρχαίου κόσμου. Τον 8 μΧ. Αιώνα έδωσαν αυτούς τους χάρτες καθώς και άλλες πληροφορίες στους Βουδιστές ιερείς αλλά η Σαμπάλα και η τοποθεσία της είχαν ήδη περάσει στο θρύλο. Η Έλενα Μπλαβάτσκυ έλεγε ότι κάτω από την Ιερή Σαμπάλα **«κτυπά η καρδιά της Μητέρας Γής»**. Η ίδια, βέβαια, έδινε πάντα, αόριστες και ασαφείς πληροφορίες σχετικά με τη γεωγραφική τοποθεσία της. Άφηνε, όμως, να εννοηθεί ότι η Σαμπάλα είναι μάλλον μια αιθερική πολιτεία στην έρημο Γκόμπι και αποτελεί το αόρατο αρχηγείο των Mahatmas, των Πνευματικών Διδασκάλων της ανθρωπότητας. Σημαντικότερες πληροφορίες για την Σαμπάλα μας δίνει και ο Ρώσος ζωγράφος και ερευνητής N. Roerich στο βιβλίο του «Σαμπάλα» (1930) όπου παραθέτει τη συνομιλία του με έναν υψηλόβαθμο ιερέα της Λάσα τον Tsa-Riponche.

Για όλες τις εσωτερικές σχολές και παραδόσεις η ύπαρξη της Σαμπάλα είναι αυταπόδεικτη είτε κυριολεκτικά είτε μεταφορικά. Μερικοί υποστηρίζουν ότι βρίσκεται στο «εσωτερικό μας» σύμπαν αλλά για πολλά εκατομμύρια ανθρώπους βρίσκεται στην ευρύτερη περιοχή των Ιμαλαΐων που φθάνει μέχρι την οροσειρά Altai της Μογγολίας. Έτσι και ο τελευταίος Panchen Lama του Θιβέτ, δεύτερος στην ιεραρχία μετά τον Δαλάϊ Πλάμα τον 14ο, έλεγε ότι η χώρα αυτή βρισκόταν στα υψίπεδα του όρους Καϊλάς που είναι πάντα σκεπασμένο με χιόνια. Πασίγνωστο στους κατοίκους της περιοχής για τις μοναδικές γεωλογικές ιδιότητές του συγκεντρώνει χιλιάδες προσκυνητές, για τους οποίους είναι το καταφύγιο του Θεού Σίβα, ο θρόνος των θεών και η χώρα των Αγίων Βοδισάτβας. Αν όμως πρόκειται για χώρα αληθινή και μάλιστα φυσική γιατί η σύγχρονη προηγμένη τεχνολογία δεν μπορεί να την ανακαλύψει;

Πριν από δυο χρόνια μια ομάδα ερευνητών της National Geographic ανακάλυψε ένα ανεξερεύνητο σημείο στα υψίπεδα του Θιβέτ, το οποίο οι Θιβετιανοί θεωρούν σαν τόπο ιερό. Ακο-

λουθώντας ίχνη ζώων σε δύσβατες περιοχές και κατεβαίνοντας περισσότερα από 1000 μέτρα γκρεμού, βρέθηκαν έκπληκτοι σ'ένα «**φαράγγι μέσα σε φαράγγι**», όπως το χαρακτήρισαν, ανάμεσα στα υψηλότερα όρη του πλανήτη, το οποίο ήταν καλυμμένο από υποτροπική βλάστηση. Ανακάλυψαν επίσης το μυθικό ιερό καταρράκτη για τον οποίο μιλούσαν αιώνες τώρα οι Βουδιστές μοναχοί και ο οποίος στις παραδόσεις τους σχετίζεται με τη Σαμπάλα. Αλλά που είναι οι μυθικές κατοικίες και οι αθέατοι προστάτες της ανθρωπότητας; Ίσως η απάντηση να βρίσκεται στα λόγια του ίδιου του Δαλάι Λάμα 14ου, το 1981, αν και πάλι υπάρχουν σ'αυτά μεταφορές και ασάφειες. Έλεγε, λοιπόν, ότι:

«Η Kalachakra Tantra (θρησκευτική παράδοση του Θιβέτ), έχει συσχετισθεί με τη Σαμπάλα και τους βασιλιάδες της. Όμως αν απλώσετε μπροστά σας ένα χάρτη και ψάξετε δεν θα τη βρείτε πουθενά γιατί είναι μια αγνή χώρα η οποία δεν μπορεί να ιδωθεί άμεσα. Γίνεται προσβάσιμη μόνο σ'εκείνους που το κάρμα τους είναι πολύ καλό και έχουν εξελιχθεί πολύ σαν άνθρωποι. Αν και είναι μια αληθινή, πραγματική χώρα δεν μπορεί κανείς να πάει εκεί με το αεροπλάνο. Όμως στο μέλλον αν τα διαστημόπλοια εξελιχθούν τόσο ώστε να ταξιδεύουν ταχύτερα από το φως τότε ίσως είναι δυνατόν να πάει κάποιος εκεί. Αλλά το εισιτήριο θα είναι πολύ ακριβό, γιατί το εισιτήριο θα είναι οι καλές πράξεις που μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος. Και είναι απαραίτητο να είναι κανείς πολύ πλούσιος σε αυτές τις πράξεις».

Τελικά όλα αυτά ίσως συνδέονται με μια περίπλοκη αντικατοπτρική αντιστοιχία που χαρακτηρίζει ένα ιερό κέντρο που έχει ουράνιο, επίγειο και ίσως υπόγειο αντίστοιχο τοποθετημένα συμμετρικά σ'ένα πνευματικό άξονα. Όπου και αν τοποθετηθεί η χώρα αυτή, όποιο όνομα και αν της δοθεί, είναι η εμπειρία μιας ανώτερης πραγματικότητας. Αποτελεί την καρδιά της λαυρεντικής παράδοσης όλων των θρησκειών, το επίκεντρο των κοσμικών δυνάμεων και τη σύνδεση του πλανήτη μας με τη ζωτική ενέργεια της πνευματικής φώτισης, που διαχέεται από τη Μεγάλη Λευκή Αδελφότητα. Από εκεί, απεσταλμένοι της Ιεραρχίας εμφανίζονται στον κόσμο άλλοτε φέροντας μηνύματα στους ολίγους και άλλοτε ιδρύοντας θρησκείες, στις οποίες δίνουν τη μορφή που απαιτεί η

εκάστοτε εποχή και η πνευματική ανάπτυξη κάθε λαού.

Τα μέλη της Μεγάλης Λευκής Αδελφότητας προέρχονται, σ'ένα κάποιο βαθμό, από την ανθρωπότητα. Είναι προϊόντα του θείου νόμου της εξέλιξης και όχι αφύσικοι υπεράνθρωποι. Εργάζονται σε μια πραγματική ιεραρχία ανάλογα με τις ανάγκες της εκδήλωσης του Θείου Σχεδίου, το οποίο υπηρετούν. Γνωρίζουν καλά τι σημαίνει ανθρωπίνος βίος, διατηρώντας οι ίδιοι αναμνήσεις από τη δική τους ζωή και όπως οι θεοποιημένοι ήρωες της αρχαίας Ελλάδας και οι Χριστιανοί Άγιοι, κινούνται και εργάζονται στις σφαίρες της Ανώτερης Συνείδησης του πλανήτη μας.

Με την απαραίτητη καθοδήγηση και έμπνευση από τα υψηλότερα πνευματικά και θεία πεδία, οι Σεβάσμιοι Αδελφοί μας γίνονται φορείς του Αγαθού, του Κάλλους και της Γνώσης στην ανθρωπότητα και οφείλουμε να τους σκεπτόμαστε με σεβασμό και να τους τιμούμε με αγάπη μέσα στην καρδιά μας.

Πολλοί αγωνίζονται για να βρουν τη μυθική Σαμπάλα αλλά ο ίδιος ο ιερός τόπος φαίνεται να κρατά μακριά εκείνους στους οποίους δεν έχει σταλεί ακόμη η εντολή και η πρόσκληση και γ'αυτό τους προκαλεί νοητική και πνευματική σύγχυση. Αλλά η ψυχή εκείνου που θα καταφέρει να προσκληθεί και να συνδεθεί με αυτό το μυστικό βασίλειο, την ιερή χώρα καθώς και τη ζωτική ενέργεια που τη διαχέει, μπορεί να φθάσει κατ'ευθείαν στο πνευματικό σύμπαν και να ελευθερωθεί από τον κύκλο των επαναγεννήσεων.

Η εκπαίδευση της Σαμπάλα είναι ο δρόμος του Πολεμιστή του Φωτός, της ανθρώπινης πνευματικότητας και της ψυχικής ανδρείας. Μας διδάσκει ότι αν κοιτάξουμε πίσω από τις εμπειρίες μας, τις μεταβαλλόμενες συνθήκες και τις καταστάσεις όλης της ζωής, θ'ανακαλύψουμε ότι υπάρχει μια συνεχής εγρηγορώσα θεία συνείδηση. Μας διδάσκει ότι η αλήθεια της έμφυτης ανθρώπινης σοφίας, της πνευματικότητας και της βασικής καλωσύνης δεν ανήκει σε καμιά μεμονωμένη θρησκεία ή διδασκαλία, αφού όλα προέρχονται από την ίδια πηγή που λέγεται Σαμπάλα.

Αναγνωρίζει ότι η σοφία εμφανίζεται στον άνθρωπο μόνο όταν μέσω της συνεχούς άσκησης του διαλογισμού, σταματήσει η αντίληψη και η σύγκρουση του ατομικού εγώ.

Διαλογισμός εδώ, σημαίνει την κατάσταση της πνευματικής εγρήγορσης σε όλες τις στιγμές της ζωής μας και όχι μόνο την ώρα της προσευχής.

Διδάσκει, επίσης, πως όταν ο άνθρωπος έρχεται σε πλήρη αρμονία με το φώς μέσα του, τότε μόνο εμπιστεύεται ολοκληρωτικά τον εαυτό του και ενδιαφέρεται γνήσια και ειλικρινά για τους συνανθρώπους του, ασκώντας αν χρειαστεί και την αυτοθυσία. Και όπως έλεγε ο Λάμα Tsa-Riponche στον N.Roerich.

«Ειλικρινά μεγάλα είναι τα μυστήρια της Σαμπάλα»

«Τα θέματα αυτά, ξένε, πρέπει ν'αντιμετωπίζονται με βαθύ σεβασμό και τη δέουσα ιερότητα. Καλύτερα να νομίζει το πλήθος ότι η χώρα αυτή και οι κάτοικοί της βρίσκονται μόνο στη φαιά ουσία του εγκεφάλου λίγων ένθερμων ονειροπόλων, όπως μας χαρακτηρίζουν, παρά να βεβηλώνεται το ιερό όνομά της και το μεγάλο ιδανικό της...

«...Αληθινά μόνο μέσα από τη Σαμπάλα μπορείτε να γνωρίσετε τη τελειότητα του φωτεινού κόσμου. Κανείς όμως δεν μπορεί να τη βρει αν δεν ακούσει το κάλεσμα. Όποιος επιχειρήσει απροσκάλεστος, θα χαθεί μέσα στα δαιδαλώδη μονοπάτια που έχουν χαραχθεί για να παραπλανούν τους περιεργούς και τους αμύητους. Όλοι αυτοί παίζουν με τη φωτιά αλλά η φωτιά γίνεται χρήσιμο εργαλείο μόνο για τους αγνούς που γνωρίζουν την ορθή χρήση της. Όλοι οι άλλοι καταστρέφουν και καταστρέφονται. Αφουγκραστείτε και ακούστε των ιερή κραυγή και το κάλεσμα.

Kalagiya, Kalagiya ελάτε στη Σαμπάλα.

Νεόφυτοι αδελφοί σας χαιρετούμε.

Ο ζητών εμάς, μας ευρίσκει!»

Τί σχέση έχει ο θάνατος προς τη ζωή;

J. Κρισναμούρτι

Ο Κ. είναι ένα από τα φωτεινότερα πνεύματα της εποχής μας, ίσως κάθε εποχής. Έχει ιδιάζουσα ευαισθησία και εσωτερικότητα. Είναι ο άνθρωπος που αντίκρουσε τη ζωή και τα προβλήματά της με εντελώς καινούριο τρόπο. Η σκέψη του είναι απλή, καθαρή και διαυγής. Δεν ελίσσεται μέσα σε θεωρίες. Αντιμετωπίζει το κάθε πρόβλημα καθαρά και ξάστερα, χωρίς καμιά προκατάληψη, χωρίς έτοιμο γνώρισμα δεοντολογίας, χωρίς προσχηματισμένες ιδέες. Προσπαθεί να δείξει στον άνθρωπο ότι η δυστυχία που τον δέρνει προέρχεται από τα δεσμά που ο ίδιος χάλκευσε στόν εαυτό του. Πρέπει, λοιπόν ο ίδιος να απαλλαγεί απ' αυτά και όχι να περιμένει κάποιον άλλο για να τον σώσει. Βασική του άποψη είναι ότι ο άνθρωπος πρέπει να στραφεί προς τα έσω και να αντικρύσει τον εαυτό του όπως πραγματικά είναι και όχι με την ψευδαίσθηση του όπως θα ήθελε να είναι. Αντικρύζοντας το **“όπως είναι”**, υπάρχει ελπίδα να διαλυθεί κάθε αυταπάτη και να βρεθεί η ρίζα του κακού. Μόνο μέσα από τον εαυτό μας μπορούμε να έχουμε μια πλήρη προσέγγιση στη ζωή, μια ολοκληρωμένη αντίληψη της πραγματικότητας. Κάθε ξένη θεωρία είναι άχρηστη και παραπλανητική. Καμιά πολιτική ή κοινωνική επανασταση δεν μπορεί να μεταμορφώσει τον άνθρωπο. Μόνο η πλήρης και βαθιά γνώση του, το πλήρες **“Γνώθι σ'αυτόν”**, θα επιφέρει μια βαθιά εσωτερική μεταμόρφωση και θα απελευθερώσει το άτομο από τα εγωκεντρικά του κίνητρα. Η κοινωνία θα απαλλαγεί από τη βία και από τη σύγκρουση, μόνο όταν το ανθρώπινο άτομο απελευθερωθεί από την εσωτερική του σύγκρουση και από την ιδέα τη χω-

ριοστηκότητας, με την οποία μεγάλωσε και η οποία δεσμεύει.

Εκείνο που αποτελεί τη διδασκαλία του δεν είναι φιλοσοφικό σύστημα (είναι τελείως αντίθετος προς οποιαδήποτε συστηματοποιή- μένη μορφή σκέψεως και προς οποιονδήποτε δογματισμό) ,αλλά η προσπάθεια να βοηθήσει τον καθένα να ενεργήσει μια εσωτερική **“νοήμονα επανάσταση”** και να ελευθερωθεί απο την ανεξέταστη αποδοχή των εκ παραδόσεως πεποιθήσεων και αξιών, να ανακαλύ- ψει καθένas μόνος του πως λειτουργεί η νοημοσύνη και να αντιλη- φθεί σαφώς ποια είναι τα ψυχολογικά αίτια που τον εμποδίζουν να κατανοήσει τον εαυτό του και τη ζωή, δηλαδή ν’αντιληφθεί την αλή-θεια και κυρίως να την καταστήσει βίωμα.Και σαν κύριο εμπόδιο υποδεικνύει την πλάνη του **“Εγώ”**, που διαχωρίζει το ανθρώπινο άτομο απο το σύνολο της ζωής και επομένως εμποδίζει την αντίληψη της αληθείας και την πραγματοποίηση της πληρότητας και της ευδαι-μονίας.

Ο Κ. λέει: “Στο πουλί που πετάει σε γαλανό ουρανό, στο αστραποβόλημα που κάνει το φως στα φτερά του, στο μοναχικό δέ-ντρο, στο μικρό ρυάκι που τρέχει εδώ και εκεί, κατοικεί η θεότης. Αυτά είναι οι αλήθειες της ζωής, αυτά είναι οι πραγματικές εκφρά-σεις της πνευματικότητας. Όταν αναγνωρίζετε την αλήθεια σ’αυτά τα μικροπράγματα της καθημερινής ζωής και όταν λησμονήτε τον εαυτό σας μέσα στην ωραιότητά τους, θα έχετε αποκτήσει την αιώνια αλήθεια.”

“Πρέπει να μάθετε να θυσιάζετε τον εαυτό σας, τις προτιμήσεις σας, τις προκαταλήψεις σας, τις στενές εγωϊστικές συμπάθειές σας, τους κοσμικούς δεσμούς σας για να βαδίζετε σ’εκείνη την ατραπό που φέρνει στο βασίλειο της ευδαιμονίας”.

Ο Κ. πιστεύει ότι: “Υπάρχει ένας και μόνος τρόπος για να ζει κανείς πραγματικά, και αυτός είναι ν’ανοίγει τον εαυτό του σε κάθε δυνατή επαφή. Ανάμεσα στους ανθρώπους και όχι μακριά από τους ανθρώπους πρέπει να βρεθεί η αλήθεια και η ευτυχία”.

“Το άτομο είναι ζωντανός κλάδος του παγκόσμιου δέντρου. Αν αποκοπεί απ’αυτό, θα μαραθεί και θα εξαφανισθεί”.

“Βρισκόμαστε στον κόσμο για ν’αναπτυχθούμε από την ασυνεί-δητη τελειότητα, δια μέσου της συνειδητής ατέλειας, στη συνειδητή τελειότητα”.

“Ο σκοπός και το τέρμα της ζωής δεν είναι κάτι πολύ μακρινό, που θα φθάσει κανείς στο απώτερο μέλλον, αλλά κάτι που πρέπει να πραγματοποιείται κάθε στιγμή μέσα στο τώρα, στο οποίο συγκεντρώνεται όλη η αιωνιότητα”.

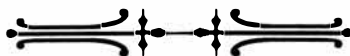
“Όσο περισσότερη ενδιαφέρεσθε για τα μετά το θάνατο, τόσο λιγότερο ενδιαφέρεσθε για το παρόν. Όταν κατανοήσετε τη ζωή, θα έχετε νικήσει το θάνατο”.

“Η ζωή, αυτή καθ’εαυτή δεν έχει σκοπό, δεν έχει τέρμα. Αλλ’ η ατομική ύπαρξη έχει ένα σκοπό. Κι αυτός είναι η πραγματοποίηση του καθαρού Είναι, στο οποίο δεν υπάρχει “εσύ” και “εγώ”, στο οποίο δεν υπάρχει χωρισμός υποκειμένου και αντικειμένου, στο οποίο υπάρχει απόλυτη ενότητα υπάρξεως”.

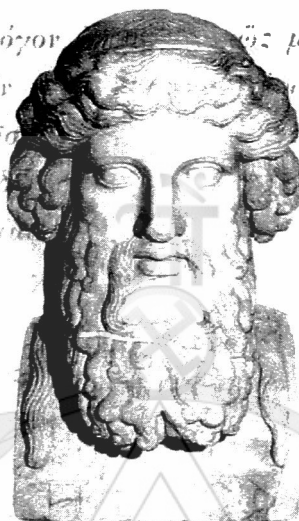
“Αν πρόκειται κανείς να απελευθερωθεί από το φόβο, πρέπει να απελευθερωθεί από το χρόνο. Αν δεν υπήρχε χρόνος, κανείς δε θα είχε φόβο. Αναρωτιέμαι αν το βλέπεται αυτό. Αν δεν υπήρχε αύριο, αν υπήρχε μόνο το τώρα, ο φόβος σαν κίνηση της σκέψεως θα έπαιρνε τέλος. Ο φόβος γεννιέται από την επιθυμία της ασφάλειας. Αν υπάρχει απόλυτη ψυχολογική ασφάλεια, δεν υπάρχει φόβος, δεν μπορεί όμως ποτέ να υπάρξει ψυχολογική ασφάλεια αν κανείς πάντοτε κάτι θέλει, επιθυμεί, αναζητά, προσπαθεί να γίνει”. **Και συνέχισε:**

“... η σκέψη προσπαθεί πάντοτε να βρεί ένα μέρος όπου θα μπορεί να εγκατασταθεί με την έννοια του να κρατηθεί. Αυτό που δημιουργεί η σκέψη - που είναι κατακερματισμένη - είναι πλήρης ασφάλεια. Επομένως υπάρχει πλήρης ασφάλεια, όταν κανείς δεν είναι τίποτα, που σημαίνει να μην είναι κάτι που η σκέψη έχει δημιουργήσει. Το να είναι κανείς απολύτως τίποτα σημαίνει μια πλήρη αντίφαση με όλα όσα έχετε μάθει... Ξέρετε τι σημαίνει να είστε τίποτα; Καμιά φιλοδοξία - πράγμα που δεν σημαίνει πως θα φυτοζωείτε - καμιά επιθετικότητα, καμιά αντίσταση, κανένας φραγμός που χτίζεται από το πλήγωμα... **Η ασφάλεια, που η σκέψη έχει δημιουργήσει, δεν είναι καθόλου ασφάλεια. Αυτό είναι μία απόλυτη αλήθεια”.**

Επιμέλεια, Α. Κωστοβασίλη

λομαι ἤδη τὸν λόγον... ὥς μοι φαίνεται εἰκότως
 ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν... τὸν βίον θαρρεῖν
 ... ἀποδείξει...

Ελληνική κούρη Από το βιβλίο Αρχαία Έλληνες Γυναίκες
 εκδόσεις Σαφειράκης, Αθήνα 2011, σελ. 104, 105

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ηρακλείτου: Fragmenta (Αποσπάσματα)

Η. Τζιοβάρα - Ζάραγκα

Μέρος Α΄

Ποια υπήρξε η ύπαρξη, η μοίρα και ο θάνατος του Ηρακλείτου; Οι μαρτυρίες που έχουν φθάσει σε μάς είναι πολλές αλλά και συχνά αντιφατικές ανάμεικτες με στοιχεία που ανήκουν λίγο-πολύ στο χώρο του μύθου. Άλλωστε όλες οι σωζόμενες βιογραφίες αρχαίων σοφών παρέχουν αποδείξεις ενός εντόνου ενδιαφέροντος για τη μυθική πλευρά του ανθρώπου που εξετάζεται. Διανθίζεται

δε σχεδόν πάντα με ανεκδοτολογία .

Παρ' όλα αυτά το σημαίνουν συνδέεται πάντα με το σημανόμενο. Κι έτσι ο μύθος περιέχει και την αλήθεια. Για τον Ηράκλειτο γράφουν πολλοί από τους παλαιούς. Ας ακούσουμε τι μας πληροφορεί ο Διογένης Λαέρτιος IX,1

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΗ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΚΑΙ ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

190 Διογένης Λαέρτιος IX,1 (DK 22a 1): Ηράκλειτος Βλόσωνος ή, ως τινες, Ηράκωντος Εφέσιος. ούτος ήκμαζε μεν κατά την ενάτην και εξηκοστήν ολυμπιάδα. μεγαλόφρων δε γέγονε παρ' οντιναούν και υπερόπτης, ως και εκ του συγγράμματος αυτού δήλον, εν ω φησι. (απόσπ. 40) Πολυμαθίη νόον έχειν ού διδάσκει . Ησίοδον γάρ αν edídaxε και Πυθαγόρη αυτίς τε Ξενοφάνεά τε και Εκαταίον...(3)... και τέλος μισανθρωπήσας και εκπατήσας εν τοις όρεσι διητάτο, πoάς σιτούμενος και βοτάνας. και μέντοι και δια τούτο περιτραπείς εις ύδερoν κατήλθεν εις άστυ και των ιατρών αινιγματωδώς επυνθάνετο ει δύναιντο εξ επομβρίας αυχμόν ποιήσαι. των δε μη συνιέντων αυτόν εις βούστασιν κατορύξας τη τών βολίτων αλέα ήλπισεν εξατμισθήσεσθαι. ουδέν δε ανύων ουδ' ούτως ετελεύτα βίους έτη εξήκοντα.

Ηράκλειτος ο Εφέσιος, γιός του Βλόσωνα ή (όπως υποστηρίζουν μερικοί) του Ηράκωντα. Αυτός βρισκόταν στην ακμή του κατά την 69η Ολυμπιάδα. Κατέληξε να γίνει πολύ ξιπασμένος και υπερόπτης, όπως φαίνεται και από το σύγγραμμά του, όπου λέει: « Η πολυμαθία δεν κάνει κανέναν έξυπνο· αλλιώς θα είχε βάλει μυαλό στον Ησίοδο και στον Πυθαγόρα, καθώς επίσης στον Ξενοφάνη και στον Εκαταίο.» ... Τελικά έγινε μισάνθρωπος, έφυγε από τον κόσμο και ζούσε στα βουνά, τρώγοντας χόρτα και βότανα. Επειδή όμως έτσι έπαθε υδρωπικία, κατέβηκε στην πόλη και έκανε στους γιατρούς την αινιγματική ερώτηση άν μπορούσαν να μετατρέψουν τον βροχερό καιρό σε ξηρασία. Αφού αυτοί δεν κατάλαβαν τι εννοούσε, θάφτηκε μόνος του σ'ένα γελαδόσταυλο, ελπίζοντας να εξατμιστεί το υγρό χάρη στη θερμότητα της κοπριάς. Αλλά κι έτσι ακόμα δεν κατάφερε τίποτα, και πέθανε σε ηλικία εξήντα ετών. «Προσωκρατικοί» KIRK... (M.I.E.T.)

Εκτός αυτού και άλλοι δίδουν στοιχεία για τη ζωή και τη δράση του, όπως ο Σουΐδας (Σούδα), ο Στράβων, ο Κλήμης της Αλεξάνδρειας, ο Πλούταρχος κ.α. Έμμεσα πληροφορούμεθα για τον Ηράκλειτο από τα Πλατωνικά κείμενα, καθώς και από τον Αριστοτέλη. Η ετυμολογική ανάλυση του ονόματος του φιλοσόφου μας μαθαίνει ότι είναι ο κλειτός της Ήρας, δηλαδή η δόξα του οφείλεται σε δωρεά-χάρισμα της Θεάς ή ο δυνάμενος να φέρει το κλέος της Ήρας. Ο πατέρας του ο Βλόσων ή Βάκτωρ ή Ηράκων είχε ως αρχηγέτη πρόγονο τον Άνδρακλο, υιό του Κόδρου, αρχαίου βασιλιά της Αθήνας. Αριστοκράτης από τη γέννησή του εκχωρεί στον αδελφό του το βασιλικό αξίωμα [πορφυρό ένδυμα, πρωτοκαθεδρία και σκίπωνα (σκήπτρον)] για μιά άλλη βασιλεία, την της Σκέψεως.

Πιθανόν υπήρξε μαθητής του Ξενοφάνη και του Ιππάσου του Πυθαγόρειου, ισχυριζόταν όμως ότι ήταν αυτοδίδακτος. Είχε μελετήσει Όμηρο, Ησίοδο, Αρχίλοχο και Εκαταίο. Γενικά είχε ξανοιχτεί στην ποιητική, θεολογική, θεωρητική και επιστημονική παιδεία του καιρού του και του τόπου του.

Αφομοιώνοντας όλες αυτές τις διδασκαλίες, τις ξεπέρασε συλλαμβάνοντας με έναν καινούργιο τρόπο τον κόσμο. Ήταν ένας μεγάλος στοχαστής. Το έργο του το προσέφερε ως ανάθημα στο βωμό της Εφεσίας Αρτέμιδος (ο Ναός κάηκε από τον Ηρόστρατο). Σύμπτωση ή «ο παράγοντα της τύχης» ο Ηράκλειτος δίδοντας προτεραιότητα στο Πυρ αγνοεί βεβαίως ότι μετέπειτα ο Ναός και η περιφνημη βιβλιοθήκη με το έργο του θα καεί μέσα στην Ιερά Πυρά.

Ταξίδεψε ο Ηράκλειτος; Ανεπιβεβαίωτον. Πολλά ανέκδοτα υπάρχουν που δείχνουν έναν άνδρα με έπαρση αλλά και με σοφία και σύνεση. Ο μύθος συνενώνει σε ένα σύνολο τη δοξασία και τη μοίρα, τη ζωή και το θάνατο του στοχαστή. Η εκδοχή του θανάτου του από υδρωπικία ταιριάζει συμβολικά με το θάνατο της ψυχής από την υγρασία. Ο Nietzsche στο θαυμαστό βιβλίο του «Η Γέννηση της Τραγωδίας» γράφει: «Εφ'όσον ο κόσμος χρειάζεται αιωνίως την αλήθεια, αιωνίως θα χρειάζεται τον Ηράκλειτο».

Γενικές απόψεις Ηράκλειτου

- 1) Τα πάντα δημιουργούνται από το Πυρ και διαλύονται πάλι σ' αυτό.
- 2) Τα πάντα γίνονται σύμφωνα με τους νόμους της Ειμαρμένης (Αναγκαιότητας) και τα όντα έρχονται σε αρμονία με τις αντίθετες κινήσεις.
- 3) Τα πάντα είναι γεμάτα, από ψυχές («πάντα ψυχών και δαιμόνων πλήρη»)
- 4) Η οίησις είναι Ιερά Νόσος - η όρασις ψεύδεται.
- 5) Το Σύμπαν είναι πεπερασμένο και ο κόσμος ένας.

Ερμηνεία Αποσπασμάτων τινών

Ο Ηράκλειτος φέρει τις προσωνυμίες που του απέδωσαν οι αρχαίοι μελετητές του:

- 1) Αινικτής - (Τίμων ο Φλιάσιος 3 π.Χ. αι): αινιγματοποιός
- 2) Σκοτεινός
- 3) Κοκκυστής: ο κραζών, ο βοών
- 4) Οχλολοίδορος: ο λοιδορών τον όχλον κτλ. Τα διασωθέντα αποσπάσματά του εν μέρει δικαιολογούν τα προσωνύμιά του.

Ας ακούσουμε την ιερατική προφητική γλώσσα του μεγάλου σοφού (έστω και σε μετάφραση).

Για τον Ήλιο

Fr.94: διασωθέν από τον Πλούταρχο: «Ο Ήλιος δεν θα ξεπεράσει τα όριά του. Διαφορετικά οι Ερινύες, οι θεραπαινίδες (βοηθοί) της Δίκης, θα τον ανακαλύψουν». Στο απόσπασμα διατυπώνει ο σοφός τον Ύψιστο-φυσικό Νόμο της τάξεως, βάσει του οποίου διατηρείται η παγκόσμιος ισορροπία, η αρμονία. Παράλληλα τονίζεται η έννοια της «Υπερβάσεως» της αρχαιοελληνικής αρχής της Ύβρεως, την οποία βρίσκουμε σε όλα τα κείμενα των σοφών της αρχαίας Ελλάδος καθώς και στη βάση όλων των τραγωδιών. Ο Ήλιος τροφοδότης, Ύψιστος θεός ταυτόσημος με τον Απόλλωνα, εξ ου εκπληγάζει η Υπάτη αρχή. Το Πυρ υπόκειται στον Υπέρτατο

Νόμο της Ανάγκης (Ατη, Αΐσα, Ειμαρμένη) που ρυθμίζει τα του σύμπαντος και στην οποία υποτάσσονται τα πάντα. Κάθε παρέκκλιση, κάθε ξεπέραςμα των Ορίων, του Μέτρου επιφέρει τον κλονισμό της τάξεως, τη διασάλευση της ισορροπίας, επισείει τη «**Νέμεσιν**» την τιμωρία δια να αποκατασταθεί δια της καθάρσεως η αρχική τάξις. (Ας θυμηθούμε το περιστατικό του Φαέθωνα). Το «**μέτρον**» ορίζει τη δυνατότητα των θεών και των ανθρώπων.

Το πρώτο ημιστίχιο του αποσπάσματος δίδει τη θέση «**Η ήλιος δεν θα ξεπεράσει τα όρια του**».

Το δεύτερο την άρση «**διαφορετικά οι Ερινύες... θα τον βρουν**».

Οι Ερινύες, κόρες του Ουρανού και της Γαίας οι «κρατερές» τιμωρούν τους παραβαίνοντες τους φυσικούς νόμους, τους επιόρκους αλλά και τους Θεούς και Δαίμονας, τους παραβάτες της θεϊκής τάξεως. Ως βοηθοί της Δικαιοσύνης - Θέμιδος επαναφέρουν την κλονισθείσα ισορροπία, μετατρεπόμενες σε Ευμενίδες: Αγαθοδαίμονες. Η διαλεκτική των αντιθέτων (θέσις-άρσις) καταλήγει στη σύνθεση, την κατάφαση. Απειλητικά ηχεί το τελευταίο ρήμα: «**θα τον ανακαλύψουν**». Περικλείει την υποβόσκουσα τιμωρία. Ούτε ο Θεός Ήλιος την αποφεύσει, παρ'ότι «**ήλιος... νέος εφ'ήμερη εστίν ως αείζων Πυρ**» (αποσπ.6)

Ευχαριστούμε τους αδελφούς-αναγνώστες για τα καλά τους λόγια (γραπτά και προφορικά) σχετικά με την εμφάνιση του ΙΛΙΣΟΥ. Ενισχύετε την προσπάθειά μας και τονώνετε την αισιοδοξία μας για το μέλλον του περιοδικού μας. Θα χαρούμε να συμπεριλάβουμε και δικά σας κείμενα σε προσεχή τεύχη.

Η σύνταξη του ΙΛΙΣΟΥ

ΑΠΟ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΑΣ

Η Κοινή Καταγωγή του Ανθρώπου

Ε. Μπλαβάτσκι

Βασική αρχή της θεοσοφικής διδασκαλίας είναι ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν την ίδια φυσική και πνευματική καταγωγή. Πως αφού όλη η ανθρωπότητα δημιουργήθηκε από την ίδια ουσία, τη μία αιώνια και άναρχη ουσία, είτε τη λέμε Θεό είτε Φύση, τίποτα δεν συμβαίνει σε ένα έθνος ή σε έναν άνθρωπο χωρίς αυτό να έχει τον αντίκτυπό του σε όλα τα άλλα έθνη και όλους τους άλλους ανθρώπους. Αυτό είναι τόσο βέβαιο, τόσο φανερό όσο και το ότι αν μια πέτρα πέσει στο νερό θα βάλει σε κίνηση αργά ή γρήγορα κάθε του σταγόνα...

....Αν ένας υποστεί κάποιο κακό, η ανθρωπότητα ολόκληρη υποφέρει. Πάρτε για παράδειγμα ένα φυτό που αποτελείται από τη ρίζα, το βλαστό, τα κλαδιά και τα φύλλα. Ο βλαστός είναι το ενωτικό στοιχείο του φυτού. Έτσι και η ανθρωπότητα στο σύνολό της είναι ο βλαστός που προέρχεται από την πνευματική ρίζα. Αν πληγώσετε το βλαστό κάθε κλαδί και κάθε φύλλο θα αισθανθούν τον αντίκτυπο.

Το ίδιο γίνεται και στην ανθρωπότητα. Η αναλογία είναι τέλεια και κάνετε λάθος αν δεν το παραδέχεστε. Αν ευρύνεται αυτή την ιδέα και την αντιμετωπίσετε στην παγκόσμια εφαρμογή της, θα ανακαλύψετε τότε ότι στην αληθινή φιλοσοφία η κάθε φυσική πράξη έχει τον αιώνιο ηθικό της αντίκτυπο.

.... Η ύλη μόνη χωρίς την ψυχική και πνευματική ενέργεια,

χωρίς δηλαδή τη θεία ουσία, δεν συγκινεί την ανθρώπινη καρδιά. Η κοινή φυσική καταγωγή μας δεν συγκινεί ό,τι υψηλό και βαθύ υπάρχει μέσα μας. Η κοινή όμως καταγωγή στην ψυχή και το πνεύμα του πραγματικού αθάνατου ανθρώπου, όπως μας τη διδάσκει η Θεοσοφία, όταν αποδειχθεί ριζώνει βαθειά μέσα στις καρδιές των ανθρώπων και τους ωθεί στο δρόμο της αληθινής αγάπης, της αδελφικής καλής διάθεσης. Μας διδάσκει ότι στο βάθος της φύσης, αντικειμενικής και υποκειμενικής, μέσα σε ό,τι περιέχει το σύμπαν, ορατό και αόρατο, υπάρχει και υπήρχε και θα υπάρχει μια απόλυτη ουσία από την οποία όλα προέρχονται και στην οποία όλα ξαναγυρίζουν. Καθήκον επομένως των Θεοσόφων είναι να υποστηρίξουν με κάθε πρακτικό μέσο την ανάγκη μιας αγωγής χωρίς προκατάληψη, ελεύθερης από το σεκταρισμό, δηλαδή τη χωριστική, μεροληπτική προκατάληψη.

Ο εγωϊσμός βέβαια είναι πάντοτε ζωντανός και δυνατός μέσα στις ψυχές των ανθρώπων. Αλλά το σχέδιο ζωής που μας προσφέρει η θεοσοφία περιορίζει πολύ τις αιτίες που τον δημιουργούν και τον ενισχύουν. Μερικοί έχουν ήδη υπερνικήσει τον ατομικισμό με την ανάπτυξη του αισθήματος αλληλεγγύης και αμοιβαίας αδελφικής διάθεσης. Γιατί όσα διακήρυξαν ο Χριστός και ο Βούδας δεν μπορούν να ανθίσουν πάνω στη γη όσο καιρό οι άνθρωποι δεν παραδέχονται σαν **αξίωμα** ότι την αδικία που κάνουμε σε έναν άλλο, την κάνουμε όχι μόνο στον ίδιο τον εαυτό μας αλλά και στην ανθρωπότητα ολόκληρη.

Κυκλοφόρησε
η νέα έκδοση του κλασικού έργου
της ιδρύτριας της Θ.Ε.

Έλενα Π. Μπλαβάτσκυ

Το Κλειδί της Θεοσοφίας

Διατίθεται στα κεντρικά βιβλιοπωλεία και
στα γραφεία της Θ.Ε. Βουκουρεστίου 25,

T.T. 106 71

Τηλ.+Fax. 210 3610961

Τηλ. 210 3620702

ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

Σε μένα ανήκει η ευθύνη, Μαθητή, για τα όσα θα σε διδάξω.

Σε σένα ανήκει η ευθύνη, για τα όσα θ' αποδεχτείς.

Σε κείνους ανήκουν οι καρποί των προσπαθειών μας.

1. Πριν επιθυμήσεις να πορευτείς στην Ατραπό, βεβαιώσου ότι σέβασαι τα πλάσματα της Δημιουργίας.

2. Πριν θελήσεις να διδάχτείς όσα λογίζονται οι Σοφοί, αγάπησε τους ανθρώπους.

3. Πριν ζητήσεις τον Διδάσκαλο, λευτερώσου από τις πλάνες σου.

Η Ατραπός βρίσκεται μέσα στα πλάσματα της Δημιουργίας, και είναι η Ζωή που κλείνουν μέσα τους.

Οι λογισμοί των Σοφών είναι μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.

Ο Διδάσκαλος ζεί στην αλήθεια της κάθε στιγμής.

4. Πριν αντικρύσεις τη μορφή του και σταθείς μπροστά στην παρουσία του, αντίκρυσε το θάνατο της μορφής σου, βεβαιώνοντας τη δική σου απουσία.

5. Πριν γνωρίσεις τη φύση του, αναγνώρισε τη φωνή του και τήρησε τις εντολές του.

6. Πριν πλησιάσεις το φως του και μπορέσεις να το δεχτείς, κοίταξε το φως του Ήλιου στο μεσουράνημά του.

7. Πριν ενωθείς μαζί του, αγκάλιασε αδελφικά το χώμα και φίλησε τα λασπωμένα πόδια των ανθρώπων.

Ο Διδάσκαλος δεν έχει μορφή. Την παρουσία του οφείλεις να τη νοιώσεις μέσα στην καρδιά σου. Όσο βλέπεις τη μορφή του και βεβαιώνεις την παρουσία σου στον κόσμο, ο Διδάσκαλος θα μένει απρόσιτος σε σένα.

Η φύση του Διδάσκαλου είναι Ζωή και η φωνή του εκδήλωσή της. Οι εντολές του είναι ελευθερία.

Εκείνος που μπορεί να κοιτάξει το φως του Ήλιου χωρίς να τυφλωθεί, μπορεί να δεχτεί το φως του Διδασκάλου. Ο βιαστικός ταξι-δευτής, ο υπερήφανος εγωϊστής, ο περίεργος, θα τυφλωθούν χάνο-

ντας τον προορισμό τους.

Οφείλεις να προσφέρεις υπηρεσία στη Γη και στους συνανθρώπους σου, πριν μπορέσεις να νοιώσεις μέσα σου την αόρατη παρουσία του Διδασκάλου.

Το έργο σου, Μαθητή, κράτησέ το στο μυαλό σου, η καρδιά σου δεν είναι καθαρή.

1. Λευτέρωσε τον εαυτό σου, από τη δράση του Περιβάλλοντος.
2. Λευτέρωσε τον εαυτό σου, από την Πρόληψη και τη Δεισιδαιμονία.
3. Λευτέρωσε τον εαυτό σου, από την παρουσία της Μορφής.
4. Λευτέρωσε τον εαυτό σου από την επιθυμία της Αρετής.
5. Λευτέρωσε τον εαυτό σου, από την επιθυμία της Γνώσης.
6. Λευτέρωσε τον εαυτό σου, από την επιθυμία της Σοφίας.
7. Λευτέρωσε τον εαυτό σου, από τα δεσμά της Ελευθερίας.

Το Περιβάλλον γίνεται βλαβερό, όταν σ'εμποδίζει να κατακτήσεις την **Ειρήνη, που είναι ο απαραίτητος σύντροφος στην παρουσία του Διδασκάλου.**

Η Πρόληψη και η Δεισιδαιμονία υπάρχουν μέσα σου. Να τις γνωρίσεις. Μη τις προσπεράσεις με ελαφρότητα, γιατί θα σου στερήσουν την ευδαιμονία.

Η Μορφή οδηγεί μακριά από το αιώνιο. Η απαλλαγή από την παρουσία της είναι αναγκαία για να ζήσεις στο αληθινό.

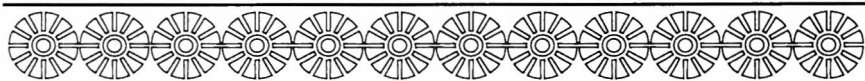
Η επιθυμία να είσαι ενάρετος σε κάνει εγωϊστή. Διώξε την επιθυμία, για να γνωρίσεις τη μακαριότητα.

Η Γνώση προκαθορίζοντας την πορεία σου, σου στερεί τη δυνατότητα ν'αποκαλύψεις. Σε δεσμεύει και σε οδηγεί μακριά από το πραγματικό.

Μην επιθυμήσεις τη Σοφία κι' ακόμη η αγάπη σου ν'αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους.

Μη ζητήσεις να είσαι Σοφός. Μη ζητήσεις να Είσαι.

Μη ζητάς την Ελευθερία, γιατί δε γνωρίζεις τη φύση της. Κατανόησε τη θέση σου με καθαρότητα. Δες τα σύνορα του αυτοπεριορισμού σου και της πλάνης σου. Αγάπησε ό,τι υπάρχει και ζει στη Γη. Ό,τι ονομάζεις ελευθερία αποτελείται από τα στοιχεία που σχηματίζουν το μέλλον σου. Οι πράξεις σου σε δεσμεύουν, γιατί δε γνωρίζεις το Νόμο. Γνώρισε το Νόμο. Ζήσε αρμονικά. Λευτερώσου από τα δεσμά σου.

Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Αγγελική Κατσουράκη

Μέρος 2ο

Πάνω σ'αυτά θα ήθελα να προσθέσω λίγα λόγια. Ίσως μου πείτε πως το Κάρμα μας μπορεί να είναι αντίθετο, πως μπορεί οι παλιές μας από άλλες ζωές κακιές πράξεις και σκέψεις να προκαλέσαν τη σημερινή μας αρρώστεια, φτώχεια, δυστυχία κλπ. Αλλά όπως λέγει ο Κρισναμούρτι, η αληθινή φώτιση της ψυχής μπορεί σε μια στιγμή ακόμη να διαλύσει το κακό μας Κάρμα. Γιατί όπως ελέγχθη και πάρα πάνω, όπου υπάρχει φως, δεν μπορεί να υπάρχει σκοτάδι. Όπου υπάρχει αρμονία και τάξη δεν μπορεί να υπάρχει αταξία και δυσαρμονία. Και το κακό Κάρμα είναι το αποτέλεσμα των σκέψεων, συναισθημάτων και πράξεων της προσωπικότητας, του υλικού ανθρώπου.

Ας θελήσουμε με το φως της ψυχής μας, με την κατανόηση του νου και της καρδιάς μας να το ξεπεράσουμε, να το διαλύσουμε.

Ο Μάρντεν μας λέγει ότι η έντονη επιθυμία είναι μία δύναμη ισχυρή. Κι' ένας Ινδός διδάσκαλος επ'αυτού προσθέτει «**Ό,τι θέλεις και επιθυμείς μπορείς**», γιατί όπως είπαμε και στην αρχή η θέληση στο πνευματικό επίπεδο είναι εκδήλωση του δημιουργικού λόγου. Και όπως ο Θεός δεν έχει όρια, έτσι και η θέληση του ανθρώπου είναι άνευ ορίων. Ας ξυπνήσουμε λοιπόν μέσα μας την απεριόριστη θεϊκή αυτή δύναμη που σήμερα σχεδόν κοιμάται ακόμα. Από μας τους ίδιους εξαρτάται το έργο αυτό, από τη συνεχή μας έντονη προσπάθεια και εξάσκηση, από την ισχυρή επιθυμία μας. Αλλά να τη ξυπνάμε και να τη μεταχειριζόμαστε πάντα για το

καλό, για την πρόοδο και την άνοδο, για την ανέλιξη. Γιατί αλλοίμονό μας αν μεταχειριστούμε τη μεταμορφωτική αυτή δύναμη για αρνητικούς και αντιπροοδευτικούς σκοπούς. Αλλοίμονό μας αν πάμε αντίθετα προς τις βουλές του θείου σχεδίου. Γιατί τότε τα αποτελέσματα του Κάρμα μας θάναι πολύ οδυνηρά για μας. Ο Μάρντεν μας λέγει ότι διαρκώς μεγαλώνουμε ή μικραίνουμε τη δύναμή μας με το είδος και την ποιότητα των σκέψεων, των συγκινήσεων και των ιδανικών μας.

Εάν μαθαίναμε να βλέπουμε τους εαυτούς μας τέλειους, όπως τέλειος είναι και ο ουράνιος πατέρας μας, τότε η ζωή μας θ'άλλαζε πραγματικά, διότι θα αντανakλούσαμε την τελειότητα και θα γινόμασταν υγιείς, γιατί η δύναμη αυτή και θεραπεύει και δυναμώνει και ζωοποιεί. Δεν πρέπει να σκέπτεστε και να λέτε παρά εκείνο που θέλετε να είναι αληθινό. Οι άνθρωποι εκείνοι που παραπονούνται συνεχώς και λένουν ότι είναι κουρασμένοι, δυστυχείς, άτυχοι και ανήμποροι, προσελκύουν το ρεύμα της κακής μοίρας που έρχεται να τα πραγματοποιήσει. Εάν λοιπόν νοερώς αισθάνονται αδύνατοι, απαισιόδοξοι και δυστυχείς θα παραμείνουν αναγκαστικά σ'αυτή την κατάσταση χωρίς ελπίδα αλλαγής. Γιατί πρέπει να καταλάβουμε ότι εμείς οι ίδιοι κατασκευάζουμε την αίθουσα της φυλακής μας. Γι'αυτό ας διώξουμε για πάντα αυτές τις διανοητικές εικόνες και μορφές που είναι εχθρός της ειρήνης και της ευτυχίας μας. **«Μη παραδεχθείτε ούτε λεπτό ότι είστε άρρωστοι, αδύναμοι και απογοητευμένοι γιατί άμα σκέπτεστε έτσι ενισχύετε τις δυνάμεις της αυτοκαταστροφής».**

Ας μη λησμονούμε αυτό που είπε ο Κρισναμούρτι! Ότι το να σκεπτόμαστε συνεχώς ότι ο εαυτός μας είναι ικανός να εκτελέσει το θεϊκό προορισμό του, μας δίνει μια ακλόνητη πεποίθηση, μια θαυμάσια δύναμη, μια διαρκή ενθάρρυνση. Ο Μάρντεν μας λέγει και πάλι «Εάν θέλετε να προοδεύσετε σ'έναν οποιοδήποτε κλάδο, πρέπει με όλη σας τη δύναμη να κατευθύνετε τις σκέψεις σας προς αυτή την κατεύθυνση. Συγκεντρώστε τις μέχρις ότου αισθανθείτε ότι σας ανυψώνουν και ότι τις βλέπετε να πραγματοποιούνται στη ζωή μας. Η σφαλερή σκέψη κάνει τον άνθρωπο αδύνατο, ατελή, άσωτο και νοσηρό. Άμα η σκέψη αλλάξει, άμα γίνει ορθή σκέψη, ο άνθρωπος αυτός θ'αλλάξει ουσιαστικά και θα γίνει ένας

ιδεώδης άνθρωπος». Και επ'αυτού θα προσθέσω πως αυτή η λανθασμένη σκέψη, που εξυπηρετεί πάντα την εγωϊστική επιθυμία μέσα από τους αιώνες, προκάλεσε τις κακές πράξεις και κατά συνέπεια το κακό μας Κάρμα. Άμα λοιπόν, η σκέψη αλλάξει ως το βάθος της, άμα γίνει διαυγής και φωτισμένη σκέψη, που εξυπηρετεί την αρετή και την αγάπη, τότε και το Κάρμα θ'αλλάξει. Το ιδεώδες γράφει ο Μάρντεν «είναι ο απαραμίλλος γλύπτης των χαρακτήρων». Έχει μεγάλη επίδραση στην κατεύθυνση της ζωής. Οι σκέψεις, τα διάφορα συναισθήματα και επιθυμίες είναι αυτά που κυριαρχούν πάνω μας και μας εξουσιάζουν. Γι'αυτό πρέπει να τα επιβλέπουμε και κατευθύνουμε κατά τον καλύτερο τρόπο.

Πάρτε ενδομύχως την απόφαση τώρα, οι σκέψεις σας, και οι επιθυμίες σας να μην είναι ποτέ ταπεινές, εγωϊστικές και πως ό,τι κάνετε να είναι αλτροϋστικό, γεμάτο ανιδιοτελή αγάπη και τελειότητα. Η συνεχής αυτή προσπάθεια της ψυχής για την πραγματοποίηση μεγάλων πραγμάτων επιδρά αποφασιστικά πάνω στη ζωή μας και την ανυψώνει σε ανώτερα επίπεδα. Η ζωή μας τρέφεται με ελπιδοφόρες σκέψεις. Επίκαιροι εν προκειμένω είναι οι σίχοι ενός ποιητού. **«Χωρίς χαρές μπορεί να ζει κανείς. Χωρίς επιθυμίες και ελπίδες όχι».** Επίσης η πίστη βλέπει προς τα εμπρός και παρατηρεί πράγματα που τα φυσικά μάτια μας δεν μπορούν να δουν. Η πίστη υλοποιεί αυτά που επιθυμούμε και ελπίζουμε. Είναι το σκίτσο της εικόνας, η πραγματική ύλη και όχι απλώς η διανοητική της αναπαράσταση. Δηλαδή δια της πίστεως υλοποιούμε και πραγματοποιούμε, δεν πλάθουμε απλώς διανοητικές εικόνες. Υπάρχει κάτι πίσω από την πίστη, πίσω από την ελπίδα, πίσω από τις βαθιές επιθυμίες της καρδιάς μας. Υπάρχει μία πραγματικότητα εν τω γίγνεσθαι. Αυτό που επιθυμούμε επίμονα και σταθερά, με την πάροδο του χρόνου θα πραγματοποιηθεί. Ας το σκεφθούμε αυτό πιο πολύ. Όταν λέμε ότι επιθυμούμε σταθερά, εννοούμε χωρίς αμφιταλαντεύσεις, χωρίς φόβους και ανησυχίες, αλλά με ακλόνητη ήρεμη βεβαιότητα για την επιτυχία. Βέβαια όπως είπαμε και πιο πάνω, η επιτυχία, πρέπει ν'άναι για την άνοδο, για την αληθινή ευτυχία για την πρόοδο και εξέλιξη του ανθρώπου. Και η βεβαιότητα αυτή είναι πίστη. Και πίστη, όπως λέγουν τα Ευαγγέλια, μετακινεί και όρη. Δυστυχώς κανένας μας δεν έχει το είδος της πί-

στεως αυτής. Γιατί αν είχαμε τη Χριστιανική αυτή αρετή, τη θεϊκή αυτή δύναμη που μεταστοιχειώνει την ύλη, θα μπορούσαμε να θεραπεύσουμε και τις λεγόμενες ανιάτες αρρώστιες.. **«Το ρεύμα των σκέψεών σας πρέπει να προσανατολίζεται προς το σκοπό της ζωής που χαράξατε.** Τα μεγάλα θαύματα του πολιτισμού έγιναν από τη βαθειά συγκεντρωμένη σκέψη. Να ζείτε περιμένοντας καλύτερα πράγματα, με την πεποίθηση πως οι ορθές προσπάθειες και οι αγώνες σας για να φτάσετε στο σκοπό σας θα φέρουν κάτι το μεγάλο και ωραίο στη ζωή σας. Να έχετε την πεποίθηση ότι θα προοδεύσετε συνέχεια, ότι ολοένα θα επιτυγχάνετε το πιο καλύτερο και το πιο υψηλό». Πολλοί νομίζουν ότι είναι επικίνδυνο ν' αφήνουν τον εαυτό τους να πλέκει όνειρα της φαντασίας τους γιατί αυτό τους κάνει λιγότερο πρακτικούς. Και όμως η δημιουργική φαντασία είναι ιερή όπως είναι ιερές και τόσες άλλες ιδιότητες του ανθρώπου. Η Έλενα Πετρόβνα Μπλαβάσκυ στο βιβλίο της «Τα πρώτα βήματα στον αποκρυφισμό» γράφει ότι το πρώτο βήμα του μαθητή είναι το στοιχείο της φαντασίας. Η φαντασία λέγει ο Μάρντεν μας κάνει ικανούς να ζούμε μέσα στο ιδεώδες, ακόμα και όταν είμαστε υποχρεωμένοι να ζούμε μέσα σ'ένα άσχημο και δυσάρεστο περιβάλλον. Η φαντασία μας βοηθά να δούμε τις θαυμάσιες πραγματικότητες που μας περιμένουν. Το να κτίζει κανείς στον αέρα δεν πρέπει να θεωρείται σαν κάτι το ανώφελο. Αρχίζουμε να κτίζουμε μέσα στο υποσυνείδητό μας, έπειτα του δίνουμε σώμα με την επιθυμία μας και τέλος με την πράξη καταλήγει στην πραγμάτωση και ολοκλήρωση. Ότι έχουν κατά καιρούς κατορθώσει οι άνθρωποι πρώτα το φαντάστηκαν. Πρώτα το σχεδιάσανε νοερά. Οι μεμνημένοι διδάσκαλοι του παρελθόντος μας λένουν ότι **«Το λογικό όνειρο είναι δημιουργικό»** Πραγματοποιεί την επιθυμία και κάθε τι που το ελπίζουμε. Άς σταματήσουμε όμως για λίγο και άς σκεφτούμε πάνω στα λεχθέντα ενός Θεόσοφου.

«Η φαντασία είναι και ζωντανή έντονη σκέψη και ορατισμός διότι βλέπει αυτά που τα αισθητήρια όργανά μας και η πεζή λογική μας δεν μπορούν να δουν. Ανασύρει το πέπλο του στενού ορίζοντα που μας απομακρύνουν το θαυμάσιο θέαμα της φύσεως, διότι έχει την ικανότητα να διαισθάνεται. Βγαίνει από τον ορατό κόσμο που μας περιβάλλει, και ανοίγει το δρόμο του ορατισμού

και της ενοράσεως».

Ο Μάρντεν στην προκειμένη περίπτωση μας συνιστά: **«Εάν θέλουμε να επιτύχουμε κάτι, να το οραματιζόμαστε πως έχει γίνει»**. Επίσης **«Όταν θέλουμε να βοηθήσουμε έναν άρρωστο να τον βλέπουμε νοερά πως βρίσκεται σε τέλεια υγεία**. Το κάθε τι που μας συμβαίνει στη ζωή πρώτα πέρασε στο νού μας σαν σκέψη ή φαντασία. Οι βλέψεις μας είναι το σχέδιο του πιθανού οικοδομήματος της ζωής μας. Αλλά θα μείνουν απλώς σχέδια αν δεν καταβάλλουμε αρκετή προσπάθεια για να τα μεταβάλουμε σε πραγματικότητα, όπως τα σχέδια του αρχιτέκτονα θα έμεναν κοινά σχεδιογραφήματα εάν ο εργολάβος δεν αναλάμβανε να τα υλοποιήσει. Σε όλες τις εποχές από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα οι άνθρωποι που έκαναν μεγάλα έργα υπήρξαν οραματιστές. Αυτό που εκτελούσαν το κατάφεραν χάρις στην ενεργητικότητά τους και στην επιμονή τους ν' ακολουθήσουν το ιδεώδες που είχαν χαράξει. Κρατήθηκαν στο όνειρό τους και αγωνίστηκαν για να το πραγματοποιήσουν. Μην εγκαταλείπετε λοιπόν τα όνειρά σας που από πριν σας φαίνονται απραγματοποίητα. Με θέληση και επιμονή θα τα κάνετε αληθινά. Να ζείτε νοερώς μέσα σε μιαν ατμόσφαιρα που να ξυπνά τις εμπνεύσεις σας. **Να** διαβάζετε και μελετάτε βιβλία που να τονώνουν και ενισχύουν τη θέλησή σας. **Να** συνδέεστε με άτομα που έχουν πραγματοποιήσει αυτό που θέλετε να επιτύχετε και σεις και ν' ανακαλύψετε το μυστικό που τους έκανε να το επιτύχουν».

«Το βράδυ πριν κοιμηθείτε, συγκεντρωθείτε για λίγο και με ηρεμία σκεφτείτε αυτό που θέλετε να επιτύχετε. Φαντασθείτε πώς το έχετε ήδη επιτύχει. Πρέπει να γνωρίζετε ότι μέσα στη φαντασία κρύβεται μια πραγματικότητα. Είναι ένα χάρισμα που σας κάνει να διαβλέπετε μεγάλα πράγματα που κρύβονται μέσα σας, που σας εξυπνώνουν από το ορατό στο αόρατο, από το κατώτερο στο ανώτερο, από το σκότος εις το φως».

«Το να οραματίζεστε τον παράδεισο της ζωής», λέγει ο Μάρντεν, «σας ελευθερώνει από την αποθάρρυνση, από τα ελαττώματα, από την αποτυχία».

«Δεν πρόκειται βέβαια για τα παράλογα και εφήμερα όνειρα της φαντασίας που ανάβουν και σβύνουν σε μια στιγμή, αλλά για

τις λογικές πραγματικές και ιερές επιθυμίες της ψυχής που μας θυμίζουν συνέχεια πως η ζωή μας μπορεί να γίνει καλύτερη και ομορφότερη, και ότι και μέσα από ένα κακό περιβάλλον μπορούμε να εξυψωθούμε στο ιδανικό μας που το διαβλέπουμε στα όνειρά μας».

Επ' αυτού θα ήθελα να προσθέσω ότι οι ανώτερες εμπνεύσεις έχουν θεία την προέλευση. Η διανοητική διάθεση, η βαθιά επιθυμία της καρδιάς μας είναι συνέχεια μια προσευχή που σ' αυτήν η φύση απαντά. Λίγοι είναι εκείνοι που γνωρίζουν πώς οι βαθιές τους επιθυμίες είναι η αληθινή τους προσευχή, όχι η προσευχή των χειλέων τους, αλλά της καρδιάς τους.

Η ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Ο Νόμος των Νόμων στο σύμπαν είναι η λησμοσύνη του εαυτού και όχι η συγκέντρωση της προσοχής στην προσωπική ελευθερία και την ατομικότητα. Ο πρωταρχικός νόμος του σύμπαντος είναι το να ζεις μέσα από όλα τα πλάσματα και όχι το δόγμα ότι ο καθένας πρέπει να ζει μόνο για να αναπτύξει τις ψυχικές του δυνάμεις. Αυτό μπορεί, βέβαια να αποτελέσει μια βασική αν και ατελή δήλωση, αλλά γίνεται επίσης παραπλανητική, επικίνδυνη και αντίθετη με την εσωτερική εκπαίδευση στην ατραπό. Εκτός κι αν συνδυάζεται με την εφαρμογή του αξιώματος «Εγκατάλειψε τη ζωή σου για να τη βρείς. Ζήσε για να ωφελείς την ανθρωπότητα γιατί αυτό αποτελεί το πρώτο βήμα στην ατραπό».

G. DE PURUCHER

ΑΝ

Σωτάδου

Αν τύχει να είσαι από καταγωγής βασιλεύς,
 Άκουσε σαν θνητός.
 Αν φτύνεις μακρυά, κυριαρχείσαι
 Από υπερβολικό φλέγμα.
 Αν φορείς ωραία μάλλινα ρούχα, αυτά πριν από
 Εσένα τα είχε ένα πρόβατο.
 Αν φορείς χρυσά, τούτο είναι
 Ανύψωμα της τύχης.
 Αν είσαι πλούσιος, αυτό είναι αφανής
 Δύναμη του χρόνου
 Αν αλαζονεύεσαι, αυτό είναι αυθάδεια που
 Προέρχεται από ανοησία.
 Αν είσαι σώφρων, τούτο είναι δώρο Θεού.
 Η σωφροσύνη θα βρίσκεται κοντά σου,
 Αν εφαρμόζεις το μέτρο
 Σε ότι αφορά τον εαυτό σου.

Επιλογή Θ. Κατσιφή.

ΤΑ ΕΡΜΗΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

E. Maitland

Μέρος 2ο

Θα προχωρήσουμε δίνοντας ένα σκιαγράφημα της φύσεως του Ερμητικού δόγματος το οποίο έπαιξε τόσο σπουδαίο ρόλο στο παρελθόν και φαίνεται ότι θα παίξει παρόμοιο ρόλο και στο μέλλον. Το υλικό του σκιαγραφήματός μας δεν περιορίζεται μόνο στα ίδια τα λεγόμενα «Ερμητικά κείμενα» αλλά είναι απαραίτητο να χρησιμοποιήσουμε και την εργασία όλων των ερευνητών του συστήματος αυτού, η οποία βασίστηκε σε πηγές που δεν υπάρχουν πλέον σήμερα καθώς και πηγές που οι ίδιοι διέκριναν πως αντιπροσωπεύουν μια περαιτέρω ανάπτυξη του αρχικού δόγματος.

Ξεκινώντας από το αξίωμα πως **«από το τίποτα , τίποτα δεν έρχεται»** και αναγνωρίζοντας τη Συνείδηση σαν την απαραίτητη **συνθήκη** της υπάρξεως, η Γνώση με ασυγκράτητη λογική εξάγει όλα τα πράγματα από το αγνό και απόλυτο Ον, που το ίδιο είναι ανεκδήλωτο και άνευ όρων. Αλλά στην αιωνιότητα της ενέργειας και της πληρότητας , κατέχοντας και ασκώντας τη δυνατότητα της εκδηλώσεως και της οριοθετήσεως και του **είναι** μάλλον παρά του **έχειν** ζωή, ουσία και νου, περιελήφθει σε ένα Θείο Εαυτό του οποίου το σύμπαν είναι η εκδήλωση.

Θεωρώντας όλα τα πράγματα σαν μορφές συνείδησης, η Γνώση απαραίτητα δέχεται τη συνείδηση σαν υπάρχουσα με πολλές μορφές και σαν την ιδιότητα που συγκροτεί όλα τα πράγματα.

Υπάρχει έτσι μια μηχανική συνείδηση, μια χημική συνείδηση, μια μαγνητική, μια νοητική, μια ψυχική κλπ. Μέχρι τη θεία και

απόλυτη συνείδηση. Όλα προέρχονται από αυτή τη τελευταία και επιστρέφουν σε αυτήν ενώ κάθε οντότητα περιέχει εντός της ένα τμήμα της θείας συνειδήσεως. Εδώ βρίσκεται το μυστικό της εξελίξεως που δεν είναι άλλο από την έκφραση της τάσεως των πραγμάτων να επιστρέφουν δια της «ανόδου» στην αρχική τους κατάσταση. Μια τάση και επομένως μια έκφραση που δεν θα υπήρχε αν η κατώτερη ή υλική μορφή της συνειδήσεως ήταν η αρχική και φυσιολογική μορφή της και όχι η θεία. Θεωρώντας λοιπόν την ύλη σαν μια μορφή συνειδήσεως που έχει μέσα της σπινθήρα πνεύματος, το οποίο είναι απόλυτη συνείδηση, η Γνώση δραπετεύει από τις δυσκολίες που οδηγούν στη σύλληψη ενός Δυαδισμού που αποτελείται από αρχές ανταγωνιστικές μεταξύ τους. Εφόσον όλα είναι μορφές του Ενός ούτε ανταγωνισμός ούτε κάποια ουσιώδης διαφορά είναι δυνατή. Εκείνο δε που θεωρείται σαν μη συνειδητότητα δεν είναι παρά μια κατώτερη μορφή της, δηλαδή συνειδητότητα μειωμένη και μόνο.

Αν και ποικίλες είναι οι εκδηλώσεις της κοσμικής συνειδήσεως, όσον αφορά τα διάφορα πεδία ή τις διάφορες μορφές της σε κάθε πεδίο, όλα είναι σύμφωνα με τον ίδιο νόμο ο οποίος με την ομοιομορφία του δείχνει την ενότητα του πνεύματος ή νου που υπάρχει αιώνια και ανεξάρτητα από κάθε εκδήλωση. Γιατί όπως λέει ο Θεός Ποιμάνδρης στον Ερμή:

«Εκείνος δεν έχει ανάγκη να εκδηλωθεί γιατί υπάρχει αιώνια».

«Αλλά επειδή Εκείνος είναι Ένα, δεν έχει δημιουργηθεί ούτε έχει γεννηθεί αλλά είναι αφανέρωτος και ανεκδήλωτος».

«Κάνοντας όλα τα πράγματα εμφανή, Εκείνος εμφανίζεται μέσα σε όλα και από όλα, αλλά ειδικά εμφανίζεται σε εκείνους ή μέσα από εκείνους που Αυτός επιθυμεί».

«Η ουσία όλων είναι Ένα».

Από τη μοναδικότητα (το Εν) του αρχικού Όντος έρχεται σαν πόρισμα ο νόμος της ανταποκρίσεως μεταξύ όλων των πεδίων ή σφαιρών της υπάρξεως, δυνάμει του οποίου ο μακρόκοσμος είναι όπως ο μικρόκοσμος, το κοσμικό όπως το ατομικό, ο κόσμος όπως ο άνθρωπος και ο άνθρωπος όπως ο Θεός. **«Ένας γήινος άνθρωπος είναι ένας θνητός θεός και ο ουράνιος θεός είναι ένας αθάνατος άνθρωπος».** Στο ίδιο βιβλίο προσεκτικά εξηγείται ότι με τη λέ-

ξη «**άνθρωπος**» εννοούνται μόνον εκείνοι που αφύπνισαν την ανώτερη διάνοια ή πνευματική συνείδηση ενώ όταν αυτό λείπει, ο άνθρωπος δεν είναι ακόμη «**άνθρωπος**» αλλά έχει την ιδιότητα του ανθρώπου. Έτσι παρακάμπτεται το λάθος του ανθρωπομορφισμού και η θεότητα ορίζεται όχι σαν ζωή ούτε νους ούτε ουσία αλλά σαν η αιτία όλων αυτών.

Η άγνοια του Θεού θεωρείται σαν το μεγαλύτερο κακό αλλά ο Θεός δεν ανακαλύπτεται στα φαινόμενα ή με την εξωτερική όραση. Η αναζήτηση πρέπει να γίνεται μέσα στον εσωτερικό εαυτό. Για να **γνωρίσει** ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να **είναι**. Δηλαδή πρέπει να έχει αναπτύξει μέσα του τη συνείδηση όλων των πεδίων της πολλαπλής φύσεώς του και έτσι να γίνει **ολοκληρωτικά** άνθρωπος. Είναι στο πιο εσωτερικό και θείο τμήμα του – το πνεύμα του – εκεί όπου ανήκει το μυστήριο της υπάρξεως διότι αυτό είναι Αγνό Ον του οποίου η «**ύπαρξη**» είναι η «**εκδήλωση**». Είναι ουσιώδες για τη σύλληψη των πνευματικών πραγμάτων να είναι πρώτα αυτός ο ίδιος πνευματικά εξελιγμένος. Καθώς ο άνθρωπος αναπτύσσει αυτή τη συνείδηση γίνεται ένα **όργανο γνώσεως** ικανό να κατακτήσει τη βεβαιότητα της αλήθειας ακόμη και της ανώτερης. Από ανίκανος για «**γνώση**» γίνεται «**γνωστικός**» ή αλλιώς «**έχει τη γνώση**» που είναι η γνώση του εαυτού του, του Θεού και της ουσιαστικής ταυτότητας των δύο τούτων.

Μέσα από το πνευματικό σκοτάδι η Γνώση αναστηκώνει τότε τον άνθρωπο και δίνοντάς του το ανώτερο **χρειώδες** – που είναι και το θέμα όλων των αποκαλύψεων- του δείχνει με επιστημονική βεβαιότητα **έναν ορισμό του εαυτού του** καθώς και την υπεροχή του ηθικού νόμου, δηλαδή τη διαβεβαίωση πως δεν γίνεται το καλό με την άσκηση του κακού αλλά και ότι δεν υπάρχει απαλλαγή από την τιμωρία όταν ασκηθεί το κακό από την ανθρώπινη φύση. Το δόγμα της αιτίας και του αποτελέσματος δεν είναι λιγότερο ερμητικό και η θεά της καρμικής δικαιοσύνης φέρνει το όνομα Adraste (ή Αδράστεια).

Ο Ερμητικός δρόμος προς την τελειότητα σε όλα τα πεδία είναι η αγιότητα. Ο άνθρωπος είναι αληθινός άνθρωπος μόνο σύμφωνα με το μέτρο της αγνότητάς του η οποία μόνο αυτή θα του φέρει την κατανόηση ή θα τον οδηγήσει ακόμη και να «**δει το Θεό**»,

σύμφωνα με τα Ευαγγέλια. Με την αγνότητα αυτή έχει επίσης και τη δύναμη. Ο πλήρως μεμνημένος Ερμητιστής είναι ένας μάγος, ένας θεουργός, ένας άνθρωπος με δυνάμεις που μπορεί να κάνει ότι είναι γνωστό σαν «**θαύμα**» και μάλιστα σε όλα τα πεδία, με τη δύναμη της θελήσεώς του. Αλλά το μοναδικό μυστικό του είναι η αγνότητα και το μοναδικό κίνητρό του είναι η αγάπη. Έτσι τα θαύματά του είναι αληθινά έργο Θεού, του Θεού μέσα στον άνθρωπο.

Το **όργανο** της Ερμητικής γνώσεως είναι εμφαντικά η μορφή του νου που λέγεται «**διαίσθηση**». Ακολουθώντας το ο άνθρωπος έρχεται σε τέτοια σχέση με το μόνιμο και ουσιώδη εαυτό του ή την ψυχή του, που γίνεται ικανός να πάρει από αυτήν όλη τη γνώση που απέκτησε στο μακρινό παρελθόν της από τα θεία πράγματα. Αλλά αυτό δεν σημαίνει υποτίμηση της διάνοιας γιατί και αυτή επίσης πρέπει να αναπτυχθεί και να εκπαιδευτεί στο έπακρο σαν το συμπληρωματικό και απαραίτητο σύντροφο της διαισθήσεως. Τελειοποιώντας και συνδυάζοντας τα δυο αυτά διαιωνίζει τον εαυτό του, διότι γνωρίζει έτσι το Θεό. Γνωρίζοντας το Θεό σημαίνει να έχει και να είναι Θεός και το «**δώρο του Θεού είναι αιώνια ζωή**».

Πρώτιστη Ερμητική διδασκαλία είναι οι πολλαπλές επαναγεννήσεις της ψυχής σε φυσικό σώμα, από τις οποίες θα απελευθερωθεί μόνον όταν η **πορεία της αναγέννησεως** (Ερμητικός ορισμός) είναι επαρκώς εξελιγμένη. Τότε η πνευματική οντότητα που είναι ο πραγματικός άνθρωπος αποδεσμεύεται από την αναγκαιότητα της επιστροφής στην ύλη. Εδώ βρίσκεται η διδασκαλία της αναλογίας δυνάμει της οποίας όπως ένα σώμα χρησιμοποιεί και απορρίπτει ένα εξωτερικό τμήμα του – κύτταρο ή τρίχα- πολλές φορές, χωρίς να αναφέρουμε και τον ρουχισμό, έτσι η ψυχή απορρίπτει πολλά φθαρμένα σώματα. Ο νόμος της έλξεως διαπερνά όλα τα πεδία, πνευματικά και φυσικά και οι συνθήκες της γεννήσεως κάθε ατόμου εξαρτώνται από την πνευματική ποιότητα και καθαρότητα της ψυχής. Κάθε τάση που φέρνει μια ψυχή στο σώμα με τη γέννησή της, πρέπει να εξαλειφθεί πριν η ψυχή γίνει ικανή να απορρίψει το σώμα. Εντούτοις ο θάνατος ενός σώματος δεν είναι ένδειξη ότι η τάση έχει υπερσκελιστεί ώστε να μην επακολου-

θήσει νέα γέννηση.

Αλλά στη νέα γέννηση επιστρέφει μόνον η ψυχή και όχι το αστρικό σώμα που αποτελούσε μόνον την εξωτερική προσωπικότητα.

Αυτό είναι η **αιτιολογία** του ορθόδοξου Ερμητικού δόγματος της μετενσάρκωσης. Η αναγέννηση αρχίζει ενόσον η ψυχή βρίσκεται στο σώμα αλλά πρέπει επίσης να μεταφερθεί σε ένα προχωρημένο στάδιο, σε μια πνευματική αναγέννηση, πριν μπορέσει το άτομο να απορρίψει οριστικά το σώμα.

Αυτό που θεολογικά ορίζεται σαν «**άφεση αμαρτιών**» εξαρτάται από αυτήν ακριβώς την επίτευξη του ατόμου στην πορεία της αναγεννήσεως. Όπως λέει ο Ερμητισμός, ο άνθρωπος έχει το σπόρο, την ιδιότητα στον εαυτό του και για την ανάπτυξή της πρέπει να εργαστεί και να συνεργαστεί με την πολλαπλότητα των επαναγεννήσεων σε φυσικό σώμα. Κάνοντάς το γίνεται ένα «**καινούργιο δημιούργημα**», ξαναγεννιέται όχι στη φθαρτή ύλη αλλά από «**πνεύμα και νερό**» και γίνεται θεός.

Παρότι το Ερμητικό σύστημα είναι μυστικιστικό και πνευματικό ξεχωρίζει από άλλες σχολές μυστικισμού με την ελευθερία του απέναντι στις κατηφείς και βάνανυσες φύσεις τους ή την περιφρόνησή τους και την αποστροφή του για το σώμα και τις λειτουργίες του σαν ακάθαρτες και ευτελείς. Όσο για τη σχέση των δύο φύλων, την εκθειάζει σαν συμβολίζουσα τα υψηλότερα θεία μυστήρια και διατάσσει την άσκησή της σαν χρέος του οποίου η εκπλήρωση είναι ουσιώδης για τη τελειοποίηση και τη μύηση του ατόμου μέσω των ενσαρκώσεων. Έτσι τη διαπερνά με μια εκτίμηση ομορφιάς και χαράς που ταυτίζει το Ερμητικό με το Ελληνικό πνεύμα.

Ο Ερμητιστής αναγνωρίζει το θείο σε κάθε περιοχή και τμήμα της φύσεως και ζητά να τελειοποιήσει τον εαυτό του όχι απλά για να γλυτώσει από τη γέννηση σαν κάτι κακό, αλλά για να γίνει ένα «**όργανο**» σύλληψης «**ικανό να βλέπει το Θεό**» σε κάθε περιοχή προς την οποία στρέφει το βλέμμα του. Ο πεσιμισμός που αποδίδεται σε μερικές Ερμητικές φράσεις, ειδικά στο βιβλίο του Θείου Ποιμάνδρη, δεν είναι παρά φαινομενικός, μη πραγματικός και παρουσιάζει μόνο μια **συγκριτική** ατέλεια στη δημιουργημένη

ύπαρξη σε σχέση με την αγνή και θεία ουσία. Είναι το σημείο όπου η απάρνηση της τροφής από σάρκα αποτελεί το βασικό θέμα της διδασκαλίας προς τον Ασκληπιό. Επειδή ούτε από τη φυσική του υπόσταση ούτε από την ηθική του ανήκει ο άνθρωπος στη τάξη των σαρκοφάγων, μπορεί να είναι ο καλύτερος εαυτός του μόνο όταν το οργανικό του σύστημα είναι καθαρό και φτιαγμένο εκ νέου με αγνά υλικά από το φυτικό βασίλειο. Όταν ο άνθρωπος τρέφεται με σάρκα όχι μόνο χάνει την ικανότητα της **διαισθήσεως** που είναι το Ερμητικό **όργανο της θείας οράσεως** αλλά αποτυγχάνει να συγκρατηθεί μακριά από τη βία και τη σφαγή του ζωϊκού βασιλείου.

Ένα σημαντικό στοιχείο του Ερμητικού συστήματος είναι για τη διδασκαλία αυτή, ο μύθος της Πτώσεως που αποτελεί μια αλληγορία και έχει μια σημασία διαφορετική από αυτήν που μας δίδεται σε άλλα συστήματα. Αναγνωρίζοντας την ισότητα των δυο φύλων με κανένα τρόπο δεν επιρρίπτει ευθύνη ή κατωτερότητα ούτε σε άτομο ούτε σε φύλο. Στον Ερμητικό μύθο το διαρκές έμβλημα της Ψυχής είναι το νερό ή η θάλασσα –**Mare Μαρία**– και μια αιτία γι' αυτή την αναλογία είναι ότι το νερό όσο κι αν μολυνθεί, παραμένει στην ουσία του πάντα καθαρό.

Έτσι λοιπόν η Ψυχή θεωρείται πάντα **Παρθένος** αφού στην ουσία της είναι απόλυτα αγνή και χωρίς ίχνος αμαρτήματος. Ολόκληρη η ιστορία της Πτώσεως – ή αλλιώς της Κόρης του Κόσμου είναι η πορεία της γεννήσεως, της πτώσεως, των πόνων και του τελικού εξαγνισμού της Κοσμικής Παρθένου. Διότι η ψυχή έχει δυο συνθήκες πορείας, την κεντρόφυγο και την κεντρομόλο.

Η πρώτη είναι η συνθήκη της **προς τα έξω** φυγής και η βύθισή της στην ύλη ή αλλιώς η **Πτώση**, η λύπη και η υποταγή στη σάρκα που έτσι φέρνει στον ευατό της. Αυτή η φάση συμβολίζεται στη Βίβλο με την Εύα. Η δεύτερη συνθήκη είναι η επάνοδος, η απελευθέρωση από την ύλη, η ανασυγκρότηση και η δόξα στους ουρανοί. Αυτή η φάση συμβολίζεται με την Μαρία. Έτσι ο Καθολικός ύμνος «**Ave Maria**» αντιστρέφει την κατάρρα της Εύας.

Ο Lactanius έγραφε ότι:

«Ο Ερμής βεβαιώνει πως εκείνοι που γνώρισαν το Θεό είναι ασφαλείς στις επιθέσεις του κακού και δεν υπόκεινται στη Μοίρα».

Το νόημα είναι ότι εκείνοι που κατέχουν την Ερμητική διδασκαλία και τα μυστήριά της έχουν περάσει πέρα από το τροχό της μετενσαρκώσεως και έχουν ελευθερωθεί από την αδιάκοπη περιστροφή του Πεπρωμένου. Το να γνωρίζεις το Θεό σημαίνει να έχεις ξεπεράσει το θάνατο και τη δύναμη του θανάτου. Γνωρίζοντας την προέλευσή σου και το μυστικό της απατηλότητας σημαίνει ότι ξεπερνάς την απατηλότητα και τις σφαίρες του απατηλού που κυβερνώνται από τις επταπλές αστρικές δυνάμεις και οι οποίες βρίσκονται ανάμεσα στη ψυχή και το Θεό.

Γενικά το Ερμητικό σύστημα δίνει λύση στα διάφορα προβλήματα που αφορούν τη φύση και τη δημιουργία του κόσμου. Αντιπροσωπεύοντας την ελευθερία της σκέψεως τολμά να εξετάσει με επιμέλεια τη **Συνείδηση** προς όλες τις κατευθύνσεις. Παρουσιάζει επίσης το θρίαμβο της θρησκευτικής πίστεως βλέποντας το Θεό σε όλα. Στη Φύση που είναι το όχημα της εκδηλώσεως του Θεού και στη ψυχή, την καλλιεργημένη και τελειοποιημένη μέσα στη πορεία της φύσεως, που είναι η ατομικοποίηση του Θεού.

Παραδέχεται δε τρεις όψεις της Θεότητας, α) τον ανώτατο αφηρημένο και απεριόριστο Θεό, αιώνια αυτό –υπάρχοντα και ανεκδήλωτο, β) την εκδήλωσή του στο σύμπαν, δηλαδή τη Συνείδηση του σύμπαντος, και γ) το Θεό στον άνθρωπο, το Λυτρωτή ή αλλιώς Όσιρι. Ο Όσιρις είναι το υπέρτατο ιδανικό της Ανθρωπότητας προς το οποίο προχωρεί η εξέλιξη και το αντίστοιχο του μακροκοσμικού ήλιου στον άνθρωπο. Ενώ η σύζυγός του Ίσις είναι η μυστική δύναμη και το κίνητρο της εξέλιξης, η θεία δύναμη στη Φύση, η εργασία της οποίας είναι να φροντίζει για τη σωτηρία της ψυχής που θα ανασηκώσει το πέπλο της.

«Εγώ είμαι η Ίσις» θα πεί.

«Εγώ είμαι ό,τι έχει υπάρξει και υπάρχει και θα υπάρξει και κανείς θνητός δεν έχει σηκώσει το πέπλο μου»

(Από το βιβλίο *HERMES MERCURIUS TRISMEGISTUS-
THE VIRGIN OF THE WORLD - 1885*)

bermes.

Ο Ερμής διδάσκει

Η άγνοια του Θεού

82-. Που πάτε άνθρωποι μεθυσμένοι από τον άκρατο οίνο της αγνωσίας; Σταθείτε, ξαναβρείτε τη νηφαλιότητά σας και παρατηρείστε με τα μάτια της καρδιάς. Αν όχι όλοι τουλάχιστον όσοι μπορείτε. Γιατί το κακό της αγνωσίας απλώνεται σε όλη τη Γη και παρασύρει την ψυχή που είναι κλεισμένη στο σώμα, εμποδίζοντάς την να αγκυροβολήσει στα λιμάνια της σωτηρίας....

Η αθανασία της ψυχής

85-. Σχετικά με την ψυχή και το σώμα, παιδί μου, είναι καιρός να πούμε κατά ποιο τρόπο η ψυχή είναι αθάνατη και μέσω ποιας ενέργειας γίνεται η σύνθεση και η διάλυση του σώματος. Γιατί ο θάνατος δεν έχει καμιά σχέση με αυτά τα πράγματα αλλά απλώς είναι μια έννοια που διαμορφώθηκε από τη σύγκριση με τους αθάνατους και δεν έχει καμιά πραγματική υπόσταση. Ο θάνατος χαρακτηρίζει κάτι που χάνεται αλλά τίποτε στο κόσμο δεν χάνεται. Γιατί αν ο Κόσμος είναι δεύτερος θεός και Ζώο αθάνατο, είναι αδύνατο να πεθάνει κάποιο μέρος του αθάνατου αυτού Ζώου. Τα πάντα δε στον Κόσμο είναι μέρη του και ιδίως ο άνθρωπος, το λογικό αυτό ζώο.

86-. Πρώτος μεταξύ όλων των όντων έρχεται ο Θεός, αιώνιος, αγέννητος και δημιουργός των πάντων. Δεύτερος είναι ο κατ'εικόνα του πρώτου, γεννημένος από εκείνον, συντηρούμενος και τρεφόμενος εξ' εκείνου. Είναι ο αειζωος Κόσμος που δανείζεται την αθανασία από τον αιώνιο Πατέρα. Γιατί ο αιώνιος δια-

φέρει από τον αείζωο στο εξής : ο πρώτος δεν γεννήθηκε από άλλον. Και αν ακόμη υποθέσουμε ότι γεννήθηκε τότε γεννήθηκε από τον ίδιο τον εαυτό του. Ποτέ δεν γεννήθηκε αλλά αιωνίως γίνεται. Είναι η αιτία της ύπαρξης του παντός. Και ο Πατέρας είναι η αιτία της ίδιας του της ύπαρξης. Όμως ο Κόσμος οφείλει την αθανασία του στον Πατέρα που είναι αιώνιος....

89-. Όσο για το τρίτο ζώο, τον Άνθρωπο που έχει γίνει κατ'εικόνα του Κόσμου και που διαθέτει νου σύμφωνα με τη βούληση του Πατέρα- σε αντίθεση με τα άλλα επίγεια ζώα- διακρίνουμε σ'αυτόν όχι μόνο συμπάθεια προς το δεύτερο θεό αλλά και κάποια έννοια του πρώτου. Από το δεύτερο έχει συναίσθηση του σώματος ενώ από τον πρώτο αποκτά νοητική αντίληψη του ασωμάτου.

Κατανόησε, παιδί μου, τι είναι Θεός, τι είναι Κόσμος, τι είναι Ζώο αθάνατο, τι είναι ζώο διαλυτό και κατάλαβε ότι ο μέν Κόσμος έγινε από το Θεό και είναι μέσα στο Θεό, ο δε Άνθρωπος από τον Κόσμο και μέσα στον Κόσμο. Ότι ο Θεός είναι η αρχή, η περιοχή και η σύσταση των πάντων.

Η κάθοδος των ψυχών (Η Ίσις στον Ωρο)

545-. Το διάστημα ανάμεσα στον ουρανό και τη γή, παιδί μου, είναι χωρισμένο αρμονικά και με μέτρο. Οι περιοχές αυτές ονομάστηκαν από τους προγόνους μας ζώνες ενώ από άλλους στερεώματα και από άλλους πτυχές. Σε αυτά διαμένουν οι ψυχές, τόσο εκείνες που έχουν απαλλαγεί από το σώμα όσο και εκείνες που δεν έχουν ακόμα ενσαρκωθεί. Καθεμιά από αυτές διαμένει σύμφωνα με την αξία της και στην ανάλογη περιοχή. Έτσι οι θείες και βασιλικές κατοικούν στην υψηλότερη ενώ οι ασήμαντες σε αξία που πετούν χαμηλά, στην κατώτερη από όλες και οι μέσης αξίας, στη μεσαία περιοχή....

548-. Η Φύση στη γη ενεργεί με αμοιβαιότητα σαν μια αντανάκλαση της διοίκησης των όντων στον ουρανό. Είναι η δημιουργός των θνητών μορφών και κατασκευαστής των σκηνωμάτων

στα οποία εισέρχονται οι ψυχές. Στο έργο αυτό της παραστέκονται δυο ενέργειες: η Μνήμη και η Εμπειρία.

Η πρώτη φροντίζει ώστε η φύση να προσκολλάται στο είδος που έχει εγκαθιδρυθεί εξαρχής, καθώς επίσης το σώμα που σχηματίζεται στη γη να είναι αντίγραφο του ουράνιου προτύπου. Η εμπειρία διασφαλίζει ότι σε κάθε περίπτωση η σχηματιζόμενη μορφή θα είναι άνετη, για να μπορέσει η ψυχή να κατέλθει σε αυτήν. Έτσι στις ζωηρές ψυχές παρέχει σώμα ευκίνητο, στις νωθρές σώμα αργοκίνητο, στις δόλιες δόλιο και γενικά σε κάθε ψυχή το ανάλογο....

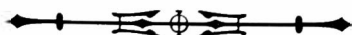
550-. Σε καθένα λοιπόν από τα σώματα αυτά εγκλείονται ψυχές ανάλογα με την ομοιότητά τους. Έτσι σε ανθρώπινα εισέρχονται ψυχές που είναι προικισμένες με διάκριση. Στα πτηνά, οι πτητικές. Στα τετράποδα, όσες δεν χρειάζονται τη διάκριση αφού νόμος τους είναι η ισχύς. Στα ερπετά, οι δόλιες αφού αυτά ενεδρεύοντας κτυπούν. Στα υδρόβια, οι δειλές και όσες είναι ανάξιες για να απολαμβάνουν τα άλλα στοιχεία.

551-. Ωστόσο σε κάθε γένος μπορεί να συναντήσει κανείς ψυχές που δεν ενεργούν σύμφωνα με τη φύση τους. Υπάρχουν άνθρωποι που παραβλέπουν την κρίση, τετράποδα που αλλάζουν τις ανάγκες τους, ερπετά που αποβάλλουν τη δολιότητα και υδρόβια που ξεπερνούν τη δειλία....

555-. Όλων των επίγειων οι πηγές είναι επάνω και ξεχύνουν βάσει μέτρων και σταθμών σε μας τις επιρροές τους και δεν υπάρχει τίποτα που να μην κατέβηκε από ψηλά.

556-. Και πάλι ανέρχονται όλα εκεί, από όπου κατέβηκαν.....

(Ερμής Τρισμέγιστος- Άπαντα. Διάλογοι αιώνιας Σοφίας)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25, 106 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.210 3620702 ΤΗΛ & FAX: 210 3610961

Είσοδος Ελευθέρη - Ώρα 8:00 μμ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

8 Πέμπτη:	ΑΡΤΕΜΙΣ,	Χρ.Καμαρωτάκης: Η μεταφυσική φυσιολογία του Σωκράτους.
9 Παρασκευή:	ΑΛΚΥΩΝ,	Άσπα Κωστοβασίλη: Κριναμούρτι “Το τέλος της Αναζήτησης”.
13 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ,	Γ.Σιβρής: Μάγοι και αλχημιστές του Μεσαίωνα (μέρος 2ον).
15 Πέμπτη:	ΑΠΟΛΛΩΝ,	Γ.Σιβρής: Ο παγκόσμιος εκπαιδευτής είναι εδώ.
16 Παρασκευή:	ΑΛΚΥΩΝ,	Σπ. Ντζιώρας: Ατομικοί φιλόσοφοι.
20 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ,	Θ. Καφετζόπουλος: Ψυχική προβολή.
22 Πέμπτη:	ΑΡΤΕΜΙΣ,	Κρ. Ιωαννίδου: Ντάρμα - Κάρμα.
23 Παρασκευή :	ΑΛΚΥΩΝ,	Θ. Κατσιφής: Αιφνίδια φωτίση – ZEN (μέρος 2ον).
27 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ,	Μαρία Τομπούλογλου: K.Zuug “Ψυχολογία και Αλήθεια”
29 Πέμπτη:	ΑΠΟΛΛΩΝ,	Κυρ. Αντωνίου: Περί αριθμοσοφίας (Ένας από τους κλάδους της εσωτερικής επιστήμης) (μέρος 3ον).
30 Παρασκευή:	ΑΛΚΥΩΝ,	Ηρώ Ζάραγκα: Επιβιώσεις των “καθαρών” “Βογομύλων ” στις τέχνες του Μεσαίωνα της Δυτ. Ευρώπης.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

3 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ,	Ηρώ Ζάραγκα: Η σημειολογία των Σπηλαίων.
5 Πέμπτη:	ΑΡΤΕΜΙΣ,	Ιφ. Κασταμονίτη: Μουσικός ήχος και άνθρωπος.
6 Παρασκευή:	ΑΛΚΥΩΝ,	Γ.Σιβρής: Θεοσοφία και Κριναμούρτι (μέρος 2ον).
10 Τρίτη :	ΗΛΙΟΣ,	Άσπα Κωστοβασίλη: Κριναμούρτι “Περί Αληθείας ”.
12 Πέμπτη:	ΑΠΟΛΛΩΝ,	Ι. Παπαδόπουλος: Κρητικά Μυστήρια.
13 Παρασκευή:	ΑΛΚΥΩΝ,	Δ.Μητρόπουλος: Μια προσέγγιση στο χαμπαλιστικό δέντρο της ζωής.
17 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ,	ΕΟΡΤΗ ADYAR - ΚΟΨΙΜΟ ΠΙΠΤΑΣ
19 Πέμπτη:	ΑΡΤΕΜΙΣ,	Κρ. Ιωαννίδου: Ο Κόμης Σαιν Ζερμαίν.
24 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ,	Αργυρώ Βλάμη: Η εποχή του Υδροχόου.
26 Πέμπτη:	ΑΠΟΛΛΩΝ,	Γ.Σιβρής: Η παιδεία υπό το φως της Εσωτερικής διδασκαλίας (Μέρος 3ον).
27 Παρασκευή:	ΑΛΚΥΩΝ,	Κρ. Ιωαννίδου: Τα Αιγυπτιακά Μυστήρια.

ΜΑΡΤΙΟΣ

2 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ.	Νικ. Κορμανός: Δημ. Ιωαννίδη: “ΥΜΗΤΤΟΣ: Όρος Αρχαίων Προσευχών” (από ομιλία στον Αρχαιόφιλο όμιλο εκδρομέων).
4 Πέμπτη:	ΑΡΤΕΜΙΣ,	Κυρ. Αντωνίου: Περί Ελευθερίας.
5 Παρασκευή:	ΑΛΚΥΩΝ,	Ιφ. Κασταμονίτη: Άνθρωπος και Θρησκεία.
9 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ.	Μαρία Τομπούλογλου: Άλχημεία και Τέχνη.
11 Πέμπτη:	ΑΠΟΛΛΩΝ,	Γ. Σιβρή: Δημιουργικότης και Πολιτιστική αναγέννηση.
12 Παρασκευή:	ΑΛΚΥΩΝ,	Σπ. Ντζιώρας: Αναξάγορας.
16 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ,	Ηρώ Ζάραγκα: Ορφικά “Διός Θυμίαμα”.
18 Πέμπτη:	ΑΡΤΕΜΙΣ,	Κρ. Ιωαννίδου: Αναζητώντας την Πνευματική Ατραπό.
19 Παρασκευή:	ΑΛΚΥΩΝ,	Θ. Κατσιφής: Ο παρατηρητής και το Παρατηρούμενο.
23 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ,	Ουρ. Ντάκου: Τα Ελευσίνια Μυστήρια.
30 Τρίτη:	ΗΛΙΟΣ.	Ηρώ Ζάραγκα: Το Δημόσιον Σήμα.

Εἰς Μνήμην

*Ἡ ΘΕΟΣΟΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ
ΛΥΠΗ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΔΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ
ΗΛΙΑ ΚΙΜΟΥ*

*Ο ΟΠΟΙΟΣ ΥΠΗΡΞΕ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ.
ΔΙΕΤΕΛΕΣΕ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΚΑΙ ΔΙΑΚΡΙΘΗΚΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΞΙΟΛΟΓΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ ΤΟΥ.*

Μεταξύ μας

ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τα Γραφεία του «ΙΛΙΣΟΥ»
Βουκουρεστίου 25, α' όρο-
φος Κωδ. 106 71, είναι ανοι-
κτά κάθε ημέρα από 10.30 -
1, εκτός Σαββάτου και Κυ-
ριακής.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ-ΔΩΡΕΕΣ

Παρακαλούμε όπως απο-
στέλλετε με ταχυδρομική
επιταγή προς: Περιοδικό

« Ι Λ Ι Σ Ο Σ »

**ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΥ 25,
106,71 Αθήνα.**

Επίσης αποστέλλετε με τρα-
πεζική επιταγή μόνο εις:

Θεοσοφική Εταιρεία, Βου-
κουρεστίου 25, 106 71, Αθήνα

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΙΛΙΣΟΥ

Ζάκυνθος: Παν. Βλαχόπουλος

Βόλος: Γ. Κουκουβίνος

Ηράκλειο: Μ. Λασηθιωτάκη

Ιωάννινα: Ελευθ. Τζομάκας

Κέρκυρα: Γεώργιος Αγιούς

Λαμία: Γ. Μουτάφης

Λάρισα: Ισ. Φελλούς

Πάτρα: Αθ. Κοντοσάκης

Ρόδος: Αντ. Βεργωτής

Σύρος: Π. Ζαραφωνίτης

Χαλκίδα: Δημ. Δημαρέλος

Χανιά: Εμμ. Νοδαράκης

Κύπρος:

Αθαν. Παπαδόπουλος

Γρ. Αυξεντίου 29

Μέγαρο Δίπα 456

T.T. 6021, Λάρνακα

Τηλ. 00357-24654511 (Οικίας)

Όλα τα άρθρα γνωστών συγγραφέων που δημοσιεύονται
στο περιοδικό Ιλίσος φέρουν την ευθύνη των ιδίων για το
περιεχόμενό τους και δεν σχολιάζονται ούτε λογοκρίνονται
από την συντακτική επιτροπή του Ιλίσου.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ Ή ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΗ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ

(χωρίς έξοδα αποστολής για παραγγελίες αξίας άνω των 60,00 €)

- Μετενσάρκωση (Παπύς)	11,00
- Η Ζωή μετά τον Θάνατο (Αννι Μπέζαντ)	09,50
- Εισαγωγή στην Επιστήμη του Αποκρυφισμού (Γκουλιάνο Κρέμιτς)	07,00
- Τάκτρα. Οι Πύλες της Ψυχής προς τους Αόρατους κόσμους (Κ. Λεντμπήτερ)	13,00
- Τα Αόρατα Σώματα του Ανθρώπου και οι Απεικονίσεις τους (Κ. Λεντμπήτερ)	21,00
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Α' (Ροζέρ ντε Πεν)	13,00
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Β' (Ροζέρ ντε Πεν)	14,00
- Σύγχρονες Επιστολές των Διδασκάλων της Σοφίας. Γ' (Ροζέρ ντε Πεν)	16,00
- Ανώνυμη Αδελφότητα (Στέργου Χρούση)	08,00
- Μύστης κατά την τάξη Μελχισηδέκ (Στέργου Χρούση)	17,00
- Διδασκαλίες Αριίδων (Υβ Μπερτού)	10,00
- Το Κρυμμένο Νόημα του Τεκτονισμού (Π. Γουίλμπερστ)	11,00
- Η Μυστική Ιστορία του Τεκτονισμού (Κ. Λεντμπήτερ)	14,00
- Το Βιβλίο του Τέκτονος Μοθητού (Οσβάλντ Βιρτ)	16,00
- Το Βιβλίο του Τέκτονος Εταίρου (Οσβάλντ Βιρτ)	15,00
- Το Βιβλίο του Τέκτονος Διδασκάλου (Οσβάλντ Βιρτ)	20,00
- Τι οφείλει να γνωρίζει ο Διδάσκαλος Τέκτον (Παπύς)	10,00
- Αρχές και Φιλοσοφία των Ελευθεροτεκτόνων του Αρχαίου και Αποδοδεγμένου Σκωτικού Τύπου. (Morals and Dogma). Α' (Α. Pike)	23,00
- Αριθμημένη Πολυτελής Έκδοση (Morals and Dogma). Α' (Α. Pike)	45,00
- Αρχές και Φιλοσοφία των Ελευθεροτεκτόνων του Αρχαίου και Αποδοδεγμένου Σκωτικού Τύπου. (Morals and Dogma). Β' (Α. Pike)	14,00
- Αριθμημένη Πολυτελής Έκδοση (Morals and Dogma). Β' (Α. Pike)	33,00
- Τεκτονικόν Μουσείον (No 16) (Πέτρου Γράβιγγερ)	16,00
- Θεμέλια Βασιλικής Τέχνης & Τεκτονικοί Ομιλίες (Πέτρου Γράβιγγερ)	16,00
- Ελληνικό Τεκτονικό Εγχειρίδιο (Ανδρέα Χρ. Ριζόπουλου)	22,00
- Η Ερμητική Παράδοση στον Ελευθεροτεκτονισμό. (Αρχαίος και Αρχέγονος Ανατολικός Τύπος του Μίσρα(γρίμ και Μέμφιδος (Sebastiano Caracciolo 330 900 970)	11,00
- Κόιν (Λόρεντ Βυρφονς), Μεταφυσικά Σχόλια του Φάμπρ ντ' Ολιβέ	45,00
- Τα Ιερά Μυστήρια των Μάγια και των Κίτσε και η σχέση τους με τα Ιερά Μυστήρια της Αιγύπτου, της Ελλάδος, της Χαλδαίας και της Ινδίας ή Ο Ελευθεροτεκτονισμός σε χρόνους προγενέστερους του Ναού του Σολομώντος (Λόρεντ Βυρφονς)	12,00
- Το Μέγα Απόρρητο Α' (Η Βασιλική Τέχνη) (Ελιφάς Αενί)	10,50
- Το Μέγα Απόρρητο Β' (Τα Μυστήρια των Ιεροφαντών) (Ελιφάς Αενί)	14,00
- Το Βιβλίο των Σοφών (Ελιφάς Αενί)	12,00
- Η Βίβλος της Ελευθερίας (Ελιφάς Αενί)	12,00
- Η Ερμητική και Καμπαλιστική Ερμηνεία του Οράματος του Ιεζεκιήλ. (Ελιφάς Αενί)	10,00
- Η Ερμητική και Καμπαλιστική Ερμηνεία της Αποκαλύψεως του Ιωάννου (Ελιφάς Αενί)	10,00

- Η Απόκρυφος Εξέλιξις της Ανθρωπότητας (Κ. Ζιναραζαντάζα)	19,00
- Οι Διδάσκαλοι και η Ατραπός (Κ. Λεντμπήτερ)	25,00
- Πραγματεία επί των Αποκρύφων Επιστημών (Παπύς)	21,00
- Το πρόβλημα του Κακού στο Αστρικό Πεδίο. Α' (Σ. ντε Γκουαϊτά)	23,00
- Το πρόβλημα του Κακού στο Αστρικό Πεδίο. Β' (Σ. ντε Γκουαϊτά)	17,00
- Το πρόβλημα του Κακού στο Αστρικό Πεδίο. Γ' (Σ. ντε Γκουαϊτά)	21,00
- Οι Δοξασίες και οι Τελετουργίες των αποκρύφων Οργανώσεων (Φάκελλος Μαγεία) (Μισέλ Μονρώ)	11,00
- Πως θα καταπολεμήσουμε την Βασκανία και τις Αρνητικές Δυνάμεις (Παπύς)	07,00
- Ο Παράκελσος και η ουσία της Διδασκαλίας του (Φρ. Χάρτμανν)	19,00
- Αναζητώντας τους Ροδόσταυρους (Φραντς Χάρτμανν)	12,00
- Για το Ερυθρό Ρόδο και τον Χρυσό Σταυρό (Ερμητισμός, Αλχημεία και Μυητικά Τάγματα) (Ζ. Π. Τζιουντιτσέλι Ντε Κρεσσάκ - Μπασελερί)	13,00
- Αυτοκυριαρχία και Πεπρωμένο με τους Κύκλους της ζωής (Χ. Σ. Λιούις)	17,00
- Η Μυστικιστική ζωή του Ιησού (Χ. Σ. Λιούις)	16,00
- Προσευχές από όλο τον κόσμο (Μάνν Τσιλάρ)	08,00
- ECCE HOMO (Λουί Κλωντ ντε Σαιν Μαρτέν)	08,00
- Ο Εσωτερικός χαρακτήρας των Ευαγγελίων (Ε. Π. Μπλαβάτσκι)	08,00
- Η Γένεσις της Τραγωδίας και η Επίδρασις των Ελευσινίων Μυστηρίων (Εδουάρδου Συρέ)	17,00
- Η Γένεσις της Τραγωδίας και η Επίδρασις των Ελευσινίων Μυστηρίων (Πολυτελής Έκδοση) (Εδουάρδου Συρέ)	60,00
- Ο Θρύλος του Τέταρτου Μάγου (Χένρυ Βαν Ντάικ)	05,00
- Το Κοράκι (Με σκληρό εξώφυλλο) (Έντγκαρ Άλαν Πόε)	10,00
- Η μικρή Γιόγκα της καθημερινότητας (Κ. Δεστεφάνου)	08,00
- Πρόταση για μια υγιεινή διατροφή (Κ. Δεστεφάνου)	08,00
- Μέγα Ελληνο-Αγγλικό Λεξικό (Τζων Πίκερινγκ)	53,00
- Αφίσα "Ροδόσταυρικός Πίνακας του Ερμητισμού και της Αλχημείας"	11,00
- 7 Γκραβούρες του Ραφαήλ Σάντι (Πολυτελής Έκδοση)	73,00

ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΗ

- Η Κεκρυμμένη Ζωή εντός του Τεκτονισμού (Κ. Λεντμπήτερ)
- Morals and Dogma. (Μέρος Γ') (Α. Pike)
- Το πρόβλημα του Κακού στο Υλικό πεδίο (Σ. ντε Γκουαϊτά)
- Το πρόβλημα του Κακού στο Πνευματικό πεδίο (Σ. ντε Γκουαϊτά)
- Η Ζωή και η Διδασκαλία του Ιάκωβου Μπαίμε (Φραντς Χάρτμανν)
- Η Μικρή Εγκυκλοπαίδεια του Δυτικού Αποκρυφισμού (Ζολ. Καστελλό)
- Η Εβραϊκή γλώσσα αποκατεστημένη (Φάμπρ ντ' Ολιβέ)
- Τα παράδοξα της Υψίστης Επιστήμης (Ελιφάς Λευί)

Ονοματεπώνυμο Τηλέφωνο

Οδός Αρ. Πόλη Τ.Κ.
(1255)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Ταχ. Διεύθυνση: Τ.Θ. 51134, 145 10 Κηφισιά

Τηλ.: 210.80.77.513 Fax: 210.62.50.513

<http://tetraktys.cjb.net> e-mail: tetrakty@otenet.gr

Η ΓΕΝΕΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

Η «Γένεσις της Τραγωδίας» είναι το τελευταίο έργο του Εδουάρδου Συρέ, του διάσημου συγγραφέα που έγραψε τους «Μεγάλους Μύστες». Δόθηκε για πρώτη φορά υπό την μορφή πέντε μεγάλων διαλέξεων και έτυχε ενθουσιώδους υποδοχής. Η ουσία των διαλέξεων αφορά τον εσωτερισμό του θεάτρου και την προσπάθεια που πρέπει να γίνει για να αφυπνισθεί εκ νέου η ανθρώπινη ψυχή, μέσω του ιερού δράματος:

ΤΟ ΜΥΗΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΕΞΕΛΙΞΗΣ • Η ΙΕΡΗ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΙΝΔΙΑΣ • ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΚΑΙ Ο ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ • Η ΕΦΗΒΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ • Ο «ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ» ΚΑΙ Η ΠΡΟΜΗΘΕΪΚΗ ΙΔΕΑ • Η «ΟΡΕΣΤΕΙΑ» • Η ΑΘΗΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ • Ο «ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ» ΚΑΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΤΟΣ • Ο «ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩ» • Η ΚΑΘΑΡΣΙΣ ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ • Η «ΑΝΤΙΓΟΝΗ» ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΘΗΛΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ • ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ • Η ΨΥΧΗ ΣΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΚΟΣΜΟΥΣ • ΤΟ ΙΕΡΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ • Η ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΗ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΥΜΟΛΠΙΔΕΣ • Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΚΑΙ Η ΜΥΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥ • Η ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ ΣΤΟΝ ΑΔΗ • Η ΙΕΡΟΓΑΜΙΑ • Η ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΜΗΘΕΪΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΥ ΙΔΕΑΣ • ΤΟ ΥΠΕΡΒΑΤΙΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ • ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ «ΦΛΟΥΣΤ» • ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΑΚΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΒΑΓΚΝΕΡ • Ο «ΠΤΑΜΕΝΟΣ ΟΛΛΑΝΔΟΣ» ΚΑΙ Ο ΚΑΤΩΤΕΡΟΣ ΕΑΥΤΟΣ • Ο «ΠΑΡΣΙΦΑΛ» ΚΑΙ Ο ΘΕΙΟΣ ΕΑΥΤΟΣ • Ο «ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΙΖΟΛΔΗ» ΚΑΙ Η ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΓΑΠΗ •

Το έργο κυκλοφορεί και σε πολυτελή έκδοση. Μεγάλο σχήμα (22x30cm), σκληρό εξώφυλλο, χρυσотυπίες, χαρτί σαμουά (ώχρα). Τα πρωτογράμματα είναι του 19^{ου} αιώνα (1880). Ήταν ειδική παραγγελία που έγινε για τις πολυτελείς εκδόσεις της εποχής εκείνης, ιδιαίτερα για εκείνες που αναφέρονταν στην Αρχαία Ελλάδα. Τα κοσμήματα (βινιέττες και τελειώματα) αντιγράφουν τα μοτίβα του Ελληνικού κλασικισμού. Επίσης, συνοδεύεται από χαρακτηριστικά (γκραβούρες) εποχής.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΕΤΡΑΚΤΥΣ

Ταχυδρομική Διεύθυνση: Τ.Θ. 51 134, 145 10 Κηφισιά

Τηλέφωνο: 210.80.77.513 Fax: 210.62.50.513

<http://tetraaktys.cjb.net> e-mail: tetrakty@otenet.gr